

KAVIAR

modern ember kulturájával, halacssal, művészettel és a modern élet problémáival foglalkozó hetilap

ONETT

ma is a lámpafénybe néz
kezére támasztja fejét?
Aranyékokat lesi a falon,
megjelennek, ha a lámpa ég.
n, a tükör bámulja Magát,
szép, szabályos termetét,

Mikor hanyat fekszik a pamlagon,
Vagy két karját iverbe tárja szét.
Tudom ... Tudom ...
Egy percre ma is eszébe jutok,
Hogy más lennék?
Dehogy! Ma is még a régi vagyok.

A szerelem?
Elmult bizony, hisz tudja Maga is ---
Minden más lett
Csak én irok Magáról még ma is ---

Dinnyés Árpád

Egy csodálatos

hangu rádió-készülék, hozzá az anténa-engedély: ez ma minden kultúremler legfőbb vágya. Forduljon bizalommal lapunk szerkesztőségéhez vagy kiadóhivatalához, ahonnan levelére azonnal kap választ díjtalanul.

Lapunk nyomdája
**TIPOGRAFIA
UNION**

Izléses nyomtatványok
pontos határidőre —

Perfekt

a legjobb polsokairtószer!

kapható a

Schunck

drogeriában

Temesvár, Fő-utca 24. sz.

Ön szép lesz ha „Dolly” krém, pudert és szeplovizet használ, mely mindennemű szeplőt, májfoltot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszer-tár-
ban Timișoara, Mehala**

(villamosmegálló.)

Gummbélyegzők, rézbélyegzők, dombornyomású névjegyek és festékpárnák, monogrammok, cimerek vésése művészi kivitelben gyorsan és pontosan

»Perfect«

bélyegzőgyár és domborműnyomda.

Gyár: A r a d

Fiók: Timișoara, Belváros, Szt Györgytér

Okosan teszi

minden műgyűjtő és könyvbarát, ha címét lev. lapon a kiadóhivattal közli. Új könyv, fénykép és más ily dolgok megjelenésekor (amit nem hirdetünk) a kiadóhivatal minden gyűjtőt értesít.

A RÓKA

!

A legjobb képes heti élc-lap. Ára 10 lei, 4 dinár, 2-50 ckor.

— Mindenütt kapható. —

Brada Jaroslav

Timișoara, Gyár város, Fő utca 10.

Fuvós és vonós hangszerek gyártása. — Javítások gyorsan, pontosan, olcsón! Hurrok, szájharmonikák, okarinák, gyanta és az összes alkatrészek állandóan raktáron.

Cehoszlovákiai olvasóink figyelmébe:

Ha lapunkat nem kapja meg helyben, fizessen elő negyedévre és a kiadóhivatal a lapot minden héten pontosan megküldi.

Előfizetési ár negyedévre 60, félévre 110 korona. Előfizetéseket legcélszerűbb postán a

**Leszámitoló és Közgazdasági
Bank, r. t. fiókjánál, Kosice**

lapunk ott levő folyószámlájára küldeni. Mihelyt a pénzt a bank átvette, a lapot nyomban megindítjuk.

Egy évi előfizetés 220 korona helyett csak 185 korona

a Grand Hotel mellett

Asszonyok kincse!

Az általános közkezdveltségnek örvendő Dr. Szentpétery Lajosné féle „Szakácskönyv” harmadik bővített kiadása új átdolgozásban 800 kipróbált recepttel és igen sok illusztrációval most jelent meg. E „Szakácskönyv” minden háztartásban nélkülözhetetlen. Fialat háziasszonyok, gazdasszonyok és szakácsnők helyes utmutatója ez a könyv a konyhaművészet minden ágában. Tartalmazza a levesek, sülték, főzelékek, tészták, krémek, fagyaltok és minden ételnek megfelelő gazdaságos, kitűnő és könnyű elkészítési módját. Zöldségfélék, befőttek eltartási és befőzési módja is. Kapható minden könyvkereskedésben és Tordán a kiadónál Füßy József könyvkereskedésében.

Gyönyörű képek!

Nagyszerű pillanattfelvételek!

Kérjen díjtalan árjegyzéket. Válaszportó csatolandó, külföldről megfelelő valuta.

Vidéki olvasóink figyelmébe!

Utánvétellel semmit nem küldünk. Aki kiadóhivatalunktól bármit rendel, az a pénzt megfelelő portó kíséretében küldje be előre és a kiadóhivatal a megrendelést még aznap elintézi.

Szerkesztőség és kiadóhivatal :
Timișoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. Fröbl (Uri-utca) 14

Folyószámlák:
Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank fiókjánál Timișoara

Csehszlovákiában:
Leszámitoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja, Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Ált. Hitelbank R. T. Subotica,
(Szabadka) és ennek fiókja:
Senta — Zenfa

Előfizetési árak Romániában:
Egész évre — — 950 lei
Fél évre — — 480 lei
Negyed évre — — 240 lei
Jugoszláviában 1/4 évre 100 dinár
Csehszlovák. „ 60 c. kor.
Ausztriában „ 10 silling
Németországban „ 3 márka
Olaszországban „ 40 lira

Magyarországon „ 9 pengő
Külf. előfizetések külföldi f. szám-
láinkra fizetendők be. Magyaror-
szágiak postán, utalványon küld-
hetik be.

Egyes szám egész Romániában
20 lei, Bucarestiben 25 lei
Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
40 gar.; 2 lira; 4 fr. frank; 20 pf.

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felelős szerkesztő:
BENIGIT

Művészeti szerkesztő:
Sajó Sándor és Buttyán Vilus

Hirdetési tarifa: Négyzetcentiméterenként 10 lei. Hirdetési díjak előre fizetendők. — Lapunkban megjelent novellák, regények és más közlemények átvétele, reprodukálása és előadása szigorúan tilos és bármely államban törvény szerint lesz büntetve.

Egy színésznő emlékiratai

Olvasóink között élénk érdeklődést váltott ki az a nagyszabású könyv, amely a fenti cím alatt jelenik meg a közeljövőben s amely egy mozgalmas és zajos életet élt színésznő naplószerű feljegyzéseit hozza nyilvánosságra. Ezt a könyvet lapunk más helyén már hetek óta hirdetjük, de mivel olvasóközösségünk már most, a könyv megjelenése előtt számtalan levéllel keres fel minket és kérdésekkel ostromol a ritka értékű könyv iránt, elhatároztuk, hogy a kiadónak a könyvről írt előszavát szószerint ide iktatjuk. A kiadó könyvéhez a következő bevezetést írta:

„A bécsi Dorotheumban, amelynek nyilvános árverésein műkincseket és mindennemű drágaságot, antik butort, szőnyeget és különböző ritkaságot szoktak áruba bocsájtani, néhány hónap előtt egy dúsgazdag birtokos secretairt vásárolt. A secretair valamikor az előkelő hölgyek kedvelt butordarabja volt, olyan filigrán íróasztalféle, amely lehúzólappal bírt és ennek segítségével a secretairt le lehetett zárni és ebben az állapotában majdnem úgy nézett ki, mint valami harmónium. A secretair igazi remekmunkát képviselt, az asztalos, aki valamikor készítette, inkább művész volt, mint mesterember. Polituros felületét gyönyörű gyöngyházberakások ékesítették.

A birtokos, aki szenvedélyesen gyűjtött antik butorokat, a secretairt haza vitette és otthon tüzetesen tanulmányozni kezdte. Tudta, hogy az ilyen butordaraboknál rendszerint titkos fiók van, azonban bárhogy kutatózott, nem talált semmiféle rejtett nyílást. Mikor a secretair fedőlapját lehúzta, ujja véletlenül egy gyöngyházból kirakott pillangó szárnyának gömbölyű díszére került. Amint ezt a díszet kissé megnyomta, a fedőlap egyszerre csak nagyot pattant és ketté nyílt. A keresett titkos fiók alatta volt. A fiókban megsárgult papírlapok feküdtek, régi levelek apró gyöngybetűkkel sűrűn teleírva.

Igy kerültek napfényre egy híres bécsi operaénekesnőnek az emlékiratai. Valószínű, hogy valamikor övé volt a secretair is. A színésznő nevének elhallgatása mellett nyilvánosságra hozzuk ezeket az írásokat. Hiszen a név nem fontos. A prüd társadalom talán meg is bélyegezné a színésznőt, ha nevét tudná. Intim feljegyzések ezek, melyek nem voltak a nyilvánosságnak szánva. Azonban a kiadó mégis úgy véli, hogy ezeket ki kell adni. Nem erkölcstelen könyvet akarunk az olvasó kezébe adni, hanem erkölcsöset. Mindezeket azért adjuk ki, hogy felvilágosító munkát végezzünk. A felvilágosító munka pedig nem lehet erkölcstelen. Nem az úri családok felnőtt leányainak szántuk ezt a könyvet, azonban, ha véletlenül kezükbe kerül és elolvassák, akkor sem kell féltetni őket. A tudás kevésbé árt, mint a tudatlanság. És jó, ha azokról a dolgokról, melyekről itt szó lesz, a leánygyermek is tudnak valamit. Legalább jobban tudnak magukra vigyázni. Sok lány azért lesz szerencsétlen, mert az anyák titkolóznak előttük és csak esküvőjük napján világosítják fel őket. Sok anya szeretne gyermekének beszélni, de resteli a dol-

got. Arra azonban nem gondol, hogy olyan könyvet adjon a kezébe, amely helyette elvégzi a felvilágosítás munkáját.

Ismételjük: ez nem erkölcsstelen könyv. Mindazonáltal mégsem bocsátjuk könyv-árusi forgalomba. Csak amatőrpéldányok készülnek belőle olyanok számára, akik tisztában vannak azokkal a magasabb intenciókkal, melyek minket a könyv kiadásánál vezetnek.

A színésznő, aki ezeket a sorokat írta, minden sorában őszinte, igaz. Látszik rajta, hogy nemcsak az a cél vezette, hogy titkos kéjeinek történetét írja meg, hanem meg akarja örökíteni azokat a töprengéseket, lelki szenvedéseket, aggodalmakat és félelmeket is, melyek gyötörték. Ha anyja őszinte lett volna hozzá: sok lelki szenvedéstől menthette volna meg leányát és a szerelem művészetével való ismerkedést sem kellett volna olyan raffinált ravaszsággal keresnie, mint ahogy megtette.

Eddig a kiadó előszava. Olvasóink tehát láthatják, hogy a könyv nem olcsó és hétköznapi szenzációkat ígérő olvasmány, hanem oly ritkaság, amit csak a műgyűjtők és könyvbarátok tudnak értékelni. A színésznő ebben a könyvben saját lelkét, őszinte énjét viszi az olvasó elé és megdöbbentő szavakkal ecseteli mindazt, amit átélt, amin átment.

A könyvből erőre való tekintettel csupán száz darab amatőr példány készül, kizárólag előzetes megrendelésre. A könyvről minden más tudnivalót olvasóink lapunk 19-ik oldalán találják meg és arra ezuttal külön nem térünk ki, csupán figyelmeztetünk mindenkit, hogy megrendelésével siessen, mert a könyvből felesleges példányok nem készülnek, utánarendelni, vagy pláne utánanyomatni nem lehet. A könyvről részletes ismertetések készültek. Ilyen ismertetést bárkinek díjmentesen küldünk, aki leveléhez válaszbélyeget csatol, (külföldről megfelelő pénzérték). Ezekből az ismertetésekből még jobban előtűnik a könyv iránya és maga a könyv tartalma. A könyv október hó első napjaiban kerül szétküldésre és megrendeléseket csupán szeptember 20-ig veszünk fel. Szeptember hó 20-án túl érkező megrendeléseket elintézni nem tudunk!

CAMELLIA GLORIOSA

Eredeti kézirat. Írta: GYÖRY ENDRE.

Egy pillanatra megálltam és csodálkozva néztem rá.

— Ismeri?

— Oh igen, olvastam is és halottam is róla. Gyönyörű exotikus virág, halványsárga színárnyalatokban foszforeszkál, de ha a májusi nap rátűz, fölágaskodik szárán a virág, kibontakoznak szirmai, szétnyílik kelyhe és most már biborvörös színben ég, amíg eljön az alkony...

— De nem látott még?

— Nem. Hogy láttam volna, hisz itt nálunk nincsen, sőt nem is ismerik.

Látja, mi ketten ismerjük!

Véletlen.

— És ha akarja, én hozok is magának.

— Hozzon — szólt mosolyogva és fejét hátraszegte, hogy a levegőben kószáló szél hátrafésülje szemébe fodrozott haját.

— Hozok, de mit kapok érte — kérdeztem fél-tréfásan s ő is tréfának véve az egészet, sietett a válasszal.

— Amit akar.

— Én... én egy csókot akarok...

Megállt egy pillanatra és meghökken, mintha komoly dologról volna szó, de azután ismét elmosolyodott és örök Éva-kacérsággal nézett rám fekete szemei csillogó szögletéből.

— Kérem, ha elhozza a virágot: megkapja a csókot.

Most én álltam meg és nem mosolyogtam, hanem nagyon komolyan kérdeztem.

— Komolyan mondja?

Mosolyogva válaszolt

— Persze, egész komolyan. Ha elhozza, megkapja.

— És minden körülmények között megtartja azt az ígérését?

— Természetesen. Persze a virág elő legyen!

— Rendben van...

Tovább mentünk lassan a gömbölyű akácfaakkal szegélyezett kis uccán és csakhamar egy nagyobb, forgalmas utra fordultunk be. Elgondolkozva mentem mellette, csak néha-néha eszméltem föl léptei erősebb kopogására, amint áthaladtunk

a járda egy-egy vas vízvezeték-lapján, vagy ha a járókelőket kikerülve egy pillanatra egymáshoz szorultunk.

Judita nagyon érdekes jelenség volt. Zsidóleány, de fájának különös típusa. Magas, karcsú, büszke alakja, koromfekete, villogó szemei a régi, vitéz, harcos ősök utódjára valloit, sápadt, szinte betegesen sárga arc-bőre, a szemei alatti állandó sötét beesettség a közelmúlt ghetók nyomorúságainak öröksége volt. Összeleikezett benne fájának egész múltja, egész története és nem lehetett tagadni: nagyon érdekes és vonzó, mondhatni exotikus disharmoniában olvadtak össze. Semellett élete is különös volt, ami azután egész egyéniségére rányomta bélyegét. Habár már tizennyolc éves volt, mint ősi, szent család leánya nagyon visszavonult életet élt, "nem szabadott sehol sem megfordulnia. Nem tudta mi az a tánc, a mozi, a színház, nem voltak férfiismerősei, nem tudta mi az a csók, a szerelem. Mindezt csak hallásból, köny-

vekből ismerte, amelyeket lázas mőhősággal bujt, falt. Valósággal szívta, lélekzette belőltük magába az életet, a napsugarat, amely el volt zárva előle, amely csak a bigottság rácsain keresztül szívárgott halványan hozzá.

Egy véletlen hozott bennünket össze valahol és azóta, ha az utcán találkoztunk, mindig beszélgetünk, sétálgattunk egy negyedórás-kát. Később azután már tudatosan is találkoztunk és beszélgető sétáink is hosszabbra nyultak. Kedves együtt létek voltak ezek.

Jól esett nekem ts, neki is.

Olyan volt ő számomra, mint egy exotikus növény, akár egy camelea gloriosa, én pedig az első férfi voltam az ő életében, aki foglalkozott vele, akivel voltak közös gondolatai, közös tervei. Lassankint erős lelki kapcsolat támadt közöttünk, erős szimpátia, halvány, hófehér szerelem, amely alatt titokban vérvörös, ébredő vágyak foszforeszkáltak, anélkül, hogy tudtunk volna róluk, vagy be vallottuk volna egymásnak.

Halgatagon mentünk végig a forgalmas uton, végre ő törte meg a csendet.

— Min gondolkozik?

— Azon, hogyha maga biztosan tudná, hogy elhozom a cameleát, megígérte volna-e érte azt, amit megígért?

Kutatólag nézett rám.

— Maga úgy beszél, mintha tényleg elhozná...

— Majd meglátja, de hol találkozzunk holnap?

— Lássuk csak...

Megbeszéltük a helyet, azután bucsuztam. Erősen megszorítottam a kezét és elváltunk. Siettem haza a kertészünkhöz. Egy héttel ezelőtt még hírét sem hallottam magam sem a camelea gloriósának. Tegnapelőtt hívott a kertész az üvegházba, hogy megmutassa féltve őrzött büszkeségét, a nagy ritkaságot: nyílik a camelea, egyedüli példány, nemhogy a városban, de talán az egész országban.

Kertészünkkel nagyon jó barátságban voltam, többször nézegettem, amint dolgozik, türelemmel végighallgattam magyarázatait, sőt esztétikai magyarázatokkal is én láttam el, villánk udvarának parkirozása alkalmával. Így hát azonnal teljesítette kérésemet és másnap, amikor az erdei uton találkoztam Judítával, kezemben volt a különös, csodálatos, exotikus virág: a camelea gloriosa.

— Igen, ez az... — mondta

halkan és csöndes elfogultsággal — köszönöm...

Nem is kérdezte honnan, hogy hol sikerült megszereznem, csak kezei közé vette, révedező tekintettel simogatta párszor végig, azután belétemette arcát és lassan, mélyen szívta be illatát. Lassan befelé sétáltunk az erdőbe. Az ösvényszerű út szűk volt, hogy kissé egymáshoz kellett simulnunk. Ő előttem ment, én közvetlenül háta mögött. Beszéltem hozzá, válla lágyan, tartzkodó bizalmassággal simult a vállamhoz. Az ösvény most kissé kiszélesedett.

Megálltam és szembe fordultam vele.

— Hát elhoztam a kameleát, Judita...

Nem felelt. Tudta, miről gondolk és tüzes, sötét szemei fölbolygatva, ijedten vibráltak felém. Egész közel álltam hozzá. Láttam, amint nyaka hófehér, hamvas bőre, fiatal, rózsaszínű, dombrodni kezdő husa belesimul egy a ruhája kivágásából előbukó lila kombiné krém csipkéjébe, láttam szempillái ideges remegését, ajka reszkető vonaglását, láttam, amint ruhája alól emelkedve piheg föl két gömbölyű, telt halma, ez a két érintetlen, szűz domb, melyet még nem érintettek férfiszemek, férfikezek és amelyeknek buja illata mintha felém csapott volna, mint a legizgatóbb, legexotikusabb parfeum.

Megfogtam a két kezét és meg simogattam.

Mintha minden tagján villamos áram szaladt volna végig. Térdei görcsösen összerándultak, egymáshoz feszültek, kebleinek ritmikus emelkedése hirtelenebb, lázasabb lett, szemeit lesütötte, fejét elfordította. Lassan egész testét magamhoz vontam és átfogtam karcsu derekát. Mintha izzó tűzfolyam szakadt volna belé lüktető ereimbe, úgy átérezte testem minden kis része fölízgatott teste lázas, első vajadását. Arcunk már szinte egymáshoz ért, koromfekete szemeiben vad tüzek imbolyogtak.

— Judita, azt hiszem: szeretlek.

Meg akartam csókolni.

Ijedten kapta el arcát és remegve, lihegve könyörgött. Ősi, szent dogmák viaskodtak benne tizenhét fiatal, erőteljű duzzadó évével.

— Nem, nem szabad... kérem Miklós, ne tegye meg... engem...

engem még nem csókolni soha, senki Feje lihegve csuklott vállamra. Megsimogattam csillogó, fekete haját.

— A csók Judita, fél a csóktól...? Hát mi a csók... semmi... egy pillanat, egy szent, nagy pillanat, de amelyik már születésekor elmúlik, egy gyönyörű, lázas álom, de amire fölébredünk, már el is felejtjük, hogy volt egy vágyakból életre ébredt csoda, amelyben a következő pillanatban már nem is hiszünk, a csók egy kóssa, tarka pillangó a szerelem szeszélyes tavaszában, amely ma születik, ma él és ma is hal meg.

Gyöngéden arcomhoz emeltem vállamon nyugvó fejét. Teste mámoros feszültségben tapadt hozzám, szemeiben még egyszer fellobogott az ijedség riadt fénye, azután ajkam rásimult ajkára. Borzongó, buja, vad találkozás volt ez. Nyelvem erőszakosan furta magát görcsösen, védekezőleg összeszorított égő ajkai közé, gömbölyű kebleinek meggyorsult zilálása vad viharban paskolta mellemet, combjai körülölelték kemény térdemet, hófehér karjai hisztérikusan fonódtak össze hátamon. Valóságos lázas önkívületbe hozta az első csók. Remegett, vonaglott karjaim között, néha-néha ki akarta magát szakítani, azután még dühösebben tapadt hozzám, időnkint fojtott, hörgő lihegés rázta meg.

Ajkam lesiklott ajkáról. Elengedtem. Megtántorodott. Szédült. Egyik kezével homlokához kapott, a másikkal belefogódzkodott egy utszéli fácska behajló ágába. A kamelea régen kiesett kezéből, lehullt szirmokkal, összetaposva hevert a földön.

És mellette ott állt az igazibb, a nagyszerűbb: ő.

Máskor beteges, sárgás, sápadt arcszine most kipirult, lázban égett, karcsu teste kiegyenesedett, kimagasodott, két gömbölyű keble megerősödve, megduzzadva, szinte szétpattantotta könnyű ruháját, mint két különálló, büszke halom emelkedtek elő testéből.

Ott állt ő, az igazibb, a nagyszerűbb camelea gloriosa, az exotikus virág, mely halványsárga árnyalatokban foszforeszkál, de ha rátűz május szent napja, fölágaskodik szárán, kibontakoznak selymes szirmai, szétnyílik kelyhe és most már vérpiros, biborvörös színben ragyog, amíg ismét eljön az alkony...

Az asszony, a szeretője és a férje

— Irta: Nagy Endre. —

Hüvös októberi este volt. Ez volt az első őszi est, amelyen már minden nyári hangulat elszállt, az utak komorak lettek s az ember az acélos őszi ég alatt járva, régmúlt csalódásaira emlékezett, mintegy az okait kutatván oktalan szomorúságának.

A férfi lassu lépésekkel járt föl-alá az Andrássy uton, annak az Izabella-utca és Rózsa-utca közti részén, a fákkal szegélyezett kavicsos testű sétányon. Várta az asszonyt. Már fél tízre járt az idő, ő már kilenc óra óta várt. Gyors szivásokkal cigarettázott.

Fiatal ember volt még, huszonhat év körüli, középtermű, sápadt arcu. A szemei feketék voltak és fáradt nézésűek, a bajusza fekete és nyírott. Az egész arca egyszerű, igen értelmes és jóra való embernek mutatatta és olyannak, aki kissé többet szenvedett, mint amennyi az Élet mértéke szerint eddig állagban kijárt volna neki. És az arc mindenben igazat mondott. Testben, habár sovány volt a férfi, erős lehetett, meglátszott ez széles válláról és a mozdulatairól.

Jött az asszony, már messziről meglátta. Eleinte a járdán jött, a tulsó oldalon, sietve, aztán rátért az utestre, már ő is meglátta a férfit, jött át, egyenesen feléje. Magas nő volt, széptestű, izmos, kissé kövérebb annál, ahogy a legkíváncsabb lett volna. Hajadonfővel volt, sötét alj volt rajta és pirosszínű, bolyhos kendő, melyet fázékonyan fogott össze.

A férfi eléje sietett. Üdvözölték egymást, mosolyogtak. Nem valami vidáman, nyíltan mosolyogtak, hanem mintegy gyanakvón, mintha aggodtak volna egymástól, mintha mind a kettő előbb a másik mosolyára várt volna. Valamennyire bizalmatlanok voltak egymáshoz, mert három-négy nap is eltelt, amíg egyszer találkoztak, nem igen tudták, hogy hogyan is vannak egymással, marad-e minden úgy, ahogy elváltak, nem sodort-e már közéjük valamit az Élet árja. Az asszony ajkain valami szégyenlős zavartság is átlengett és a férfi, mikor az asszony a lámpa felé fordult, az arcán egy nagy, kékes foltot vett észre. Rögtön sejtette, hogy az ütés nyoma. Hirtelen megsajnálta az asz-

zonyt, fölbuzdult benne a szeretet, szeretnie volna megölelni és hosszan megcsókolni a kék foltot az arcán. Az asszony finoman megérezte a férfi fölbuzdulását és jószágos odaadással indult vele egy pad felé. Jobbról a nő, balról a férfi, egy másfelé néztek, bizalommal és reménnyel, miután megvolt a kék folt a kedves, telt arcon, momentán kapcsolót, igaz érdem jele a szomorúság tárgya, melyet körülrajongtak az összesimuló, lágyzengésű érzelmek. Ekkor szólalt meg a férfi:

— Elutazott?
— El.
— Mikor?
— Még reggel.
— Bizonyos?
— Persze, hisz ebédre se volt otthon. Még a táskáját is magával vitte. Holnapután jön meg. Holnap délután találkozhatunk.
A férfi hálásan emelte ajkaihoz az asszony kezét és megcsókolta azt. Az asszony elmosolyodott, de rögtön utána komor lett és mereven nézett maga elé. A férfi most már megkérdezte.

— Mi az a kék folt az arcán?
— és mindjárt, nehogy az asszony eltitkolja a valóságot, még hozzátette:

— Ugy látom, ütés nyoma...
És fájo aggodással nézett az asszonyra. Az csak ennyit mondott:
— Igen.

— Miért? Mitől? — kérdezte hűvvel a férfi.
— Megütött.
— A férje? ... Hogyan? Miért? Nagyon bántotta?

— Megütött. Ökölrel az arcomba vágott. Olyan eset volt, hogy az borzasztó, azt hittem, hogy megöl.

Engem is, sajátmagát is.
— Hogyan történt?

Az asszony nem felelt. Hallgatva és mozdulatlanul ült, komoly-mereven nézett a földre. Szép, dacos volt most az arca, a gyöngye szél meglepette szénfekete hajfürtjeit. Kezét a férfi kezébe tette. Kissé érdes volt ujjainak a tapintása, mert mostanában naponta némi konyhai munkát is végzett. Aztán az ujjával megfogta a férfi kezét, gyöngén emelve huzta és így szólt:

— Fázom. Sétáljunk.
Mind a ketten fölláltak és lassu lépésekkel indultak meg Erősebb

szél jött velük szembe, szemeik hunyorogva meredtek a lámpafényes utba, a szél lobogtatta az asszony kendőjének szárnyait és szoknyáját a combjához feszítette. A férfi karfonogta az asszonyt, összeérték, összeömlött a testük melege. A férfi ismét türelmellenül kérdezte:

— Hát hogyan volt? Mi volt? Mondja el!

Az asszony beszélt. Elmondta az esetet. Hogy a férje már régóta féltékeny rá. Sejtí a viszonyukat. Régebbi, más dolgokat is sejtí. Hogy valamikor — ez így volt s a férfi ezt tudta — találkahelyeken gyakran eladta magát... Hogy éppen most miért gyanakszik a férj, miből sejtí a viszonyukat, ezt nem tudja. Hogy valószínűleg valaki látta őket együtt s ez megmondta a férjének. Tegnapelőtt kissé ittasan jött haza s minden közvetlen ok nélkül rátámadt, kiabált, szidta. Ő nem is kérdezte, hogy miért teszi ezt, mert oly vad és elkeseredett volt, hogy nem is mert hozzá szólni. Csak, mikor a legdurvább szavakkal sértegette, szemétnék, cafatnak nevezte s az anyját is ilyen gyalázó szavakkal említette, akkor szólt rá. Erre olyan ingerült lett a férj, hogy ökölével az arcába vágott. Ő sirni kezdett, a férje is megszéppent, de aztán, mikor a kérlelésre nem hederített, megint csak dühbe borult, az égő lámpát akarta a tükörbe vágni s esztelen indulatában ilyen örültség! — megkapta a kezével a lámpa cilinderét és összeégette a tenyerét. Most csupa hólyag a tenyere. Aztán elkezdett jajgatni és sirni és fogadkozott, hogy otthagyja az állását, inni fog és nem jár haza, nem bánja, akármilyen lesz a gyerekkel is, dögöljenek meg azok is éhen... Mindennek ő, az asszony az oka, mert gonoszul bánik vele. Mig ő küzködik a kenyérért, azalatt más férfiak után mászkál, másokkal kéjeleg. Már eladta a testét, hiába is tagadja, — most meg már a lelkét is elhordja másnak. Ő tudja minden aljasságát. Tudja, hogy egész délutánokon át elcsavarog a házból, a gyereket otthon hagyja... Ez nem megy így tovább. Ennek ő véget vet.

A férfi most ezt kérdezte:

— És maga mit szólt minderre?

— Mondom, eleinte nem is szóltam, mert láttam, hogy akármilyen mon-

dok, csak még dühösebb lesz, aztán, mikor már lecsitult, hát mentettem magamat.

— Mégis... Mit mondott neki?

— Tudja isten. Magam sem tudom. Csak azt mondtam, hogy én nem járok el hazulról, ha elmegyek is, mindig vagy valami dolgom van, vagy a nővéremhez megyek és hogy ől sohasem csaltam meg, elég szomorú, hogy másnak inkább hisz, mint nekem... És addig beszéltem így, hogy egészen megnyugodott és ismét sirt és bocsánatot kért. Elkezdett csókolni és könnyögni, hogy legyek hü hozzá, ő kimondhatatlanul szeret engem, jobban, mint az éle é. És csókolt folyton a kezemet, meg a karomat és a nyakamat; az arcomat belenyomtam a vákosba, mert csak úgy dült belőle az italzag és nyáias volt a szája meg a könnyektől nedves a képe, — rettentően utálatos volt. És könnyögni, hogy szeressem őt, mert neki úgy sincs más boldogsága, mint én és a gyerekek.

A férfi hallgatott. Szomorú volt. A nő rövid szünet után így beszélt tovább:

— Azért megsajnálom azt a gazemberf. Még most is szerelmes belém, pedig én mindig jobban gyűlölöm és utálok. Az egész életemet tönkretette.

— Miért ment hozzá? — kérdezte a férfi... Nem szemrehányóan kérdezte ezt, hanem az egész helyzet iránt való érdeklődésből, mintegy tapogatózva a kivezérlő fonalak után, — mert szinte már megkönynyebült volna, ha az asszonyt egyszerűen hibásnak tudhatta volna.

— Eh, ostoba voltam. A szüleim erőltettek, hát hozzá mentem. Olyan, akié szerettem volna lenni, ugyse lehettem. Nem sokat törődtem az egész férjhezmenéssel. A fő — gondoltam, — hogy el tudjon tartani a férjem... De ez a gazember még arra se képes. Soha nem ad haza elég pénzt. És hónapközben mindig visszakunyorál abból, amit elsején ad. És azt is elkölti, elkártyázza.

— Hát... talán nem kártyázza azért el. Neki is kell...

Igy próbálta a férfi — az egyik férfi — védeni a másikat. Mert hirtelenében igaztalan és gonosz dolognak érezte: hallgatván minden vádat mintegy megerősíteni. Az asszony zavartalanul folytatta a zsembebeledést:

— Mindig azt ígéri, hogy elsején majd visszaadja és ha itt az elseje, soha nem adja meg az egészet. Mindig van valami kifogása. Hogy

most erre kellett, most arra kellett, — majd a jövő elsején. Addig hallgatja így, míg végre egyszer csak nem is szól már róla s ha én megemlítem, hát csak röhög... Egyszer nem tudtam neki pénzt adni, hát azt akarta, hogy vigyem a nyakláncomat a zálogba...

És most megfogta az arany nyakláncát, himbálva, ejtegetve és mintegy szeretettel és sajnálkozással nézegette.

— S mivel ezt nem tettem meg, hát dühös lett, káromkodott és elment hazulról és reggelig nem jött meg... És én most sem tudok venni olyan holmikat se, amik okvetlenül kellenének. A gyerekeknek se, nekem se. Nekem már kellene egy új télikabát. Az anyám küldött e héten egy kosár birsalmát és én nem tudom befőzni, mert nincs pénzem cukorra... Nem képes ez a nyomorult eltartani egy családot. Elválnék én tőle szívesen. Haza adnám a gyereket az anyámhoz és én megélnék, ahogy más nők megélnék. Elég szép vagyok én ahhoz. Soha nem lenne nekem gondom arra, hogy honnan teremtem elő a mindennapi pénzt.

— Hogy miért is nem hagyja ott? — kérdezte a férfi, de nem komoly kérdésnek szánva ezt, hanem csak azért, mert az asszony mintegy valami hozzászólást várva elhallgatott és ő nem tudott okosabbat mondani. Az asszony azonban jobb híján ezzel is beérte, azt hirtelenében igazi kereső kérdésnek érezte és válaszólag beszélt tovább, súlyosan és nyomatékkal, mintha csupa új dolgot mondott volna el, olyanokat, amelyeket most hall tőle először a férfi:

— Nem lehet... Hisz egyszer már elhagytam, elutaztam az anyámhoz a gyerekekkel. De ő még aznap utánam jött, könnyögni. Azt mondta, hogy inkám levitrioloz, semhogy másé legyek... Kénytelen voltam visszamenni hozzá, mert félttem tőle. Amilyen gazember, hát képes meg is tenni, amit mond... Meg aztán fogadkozott, hogy azontul tisztességesen fogja magát viselni...

A férfi most ezt kérdezte:

— Mondja, mi lenne, ha egyszer így találkoznánk vele?... Meglátna bennünket együtt, karanfogva

— Nem találkozunk vele.

— De mégis... semmi se bizonyos. Nem gondolt maga még erre?

— Nem... Nem törődnek vele. Egye meg a fene őt. Bár megszabadulnék tőle. Akkor legalább kegyértőrsre kerülne a dolog.

És pajzánul, szinte egész vidáman még azt mondta:

— Ha maga velem van, akkor nem félek tőle. Maga erősebb, mint ő. — És hirtelen megfedkezett a dolgok hosszú árnyékairól, vidáman, kacéran és tréfás gunnyal nézett a férfit, hogy hát mit szól az eselleges súlyos földathoz, amely ezenel formálisan ráruházott.

A férfi komoly hangon mondta:

— Az óvatosság nem árt. Én azt hiszem, nagyon kell vigyáznunk.

A nő dacosan biggyesztette a száját, aztán megint mosolygott és ravaszul nézett:

— Jaj istenem, ha úgy összevekednének maguk kelten... Mondja, meg tudná verni a férjemet? Képes volna rá? Maga nagyon gyűlöli őt?

A férfi tréfával akarta elcsapni ezt a témát. De mégis, nem tudott önmagától megszabadulni, szólnia kellett:

— Azt gondolja? Nem... Nem gyűlölöm. Én megértem a férjét, mert férfi vagyok. S mihelyt egy ember megérti a másikat, már nem gyűlölhethet. Csak sajnálhatja... Hogy meg tudná-e verni?... Ez a kényszerűség elkövetkezhetnék. Mindenesetre védeném magamat. S aki védekezik, az egyúttal támad is. Bizony, szomorú eset lenne. Ugy látom, a férje akár késsel vagy revolverrel sem ártatlana ránk törni...

— No, ilyesmit még sem tenne. Ah!...

És egész meggyőződéssel lehetetlennek tartott most efféle rémes eshetőséget, hamisan, azzal a magára vett bizonyosság-érzettel, amellyel az emberek általában alig lehetségesnek tartják a szokatlan dolgokat.

Egy darabig hallgattak. A férfit, aki fejlettebb érzésű volt, mint az asszony, átfogta esti sétájuk hangulata, a hosszú, tágas úton való meleg együttballagásuk, mintha távolból nézte volna reszkető szívvel önmagukat és elmerengett... Főlnézett az égre, amely csillagos volt s olyan színű, mint a hideg, kékes acél. Belebámult az égbe, amelynek szépsége oly idegen, amikor keserves dolgok esnek alatta.

Az asszony megint beszélni kezdett, megint csak az előbbi áradatot folytatta. Részleteket beszélt el a szökéséről. S ahogy beszéde közben a gyermekeit említette, forró szeretettel ömlengett, hogy: szegény, drága kincsek, nem adná őket az egész világért. Szinte fáj neki hogy az az utálatos ember az apjuk

Igy mentek kettesben, összesimulva, egymást melegítve... Előttük terült el a liget sötét teste. A közelből villamoscsengés hallatszott. Itt hűvösebb, de friss és üdítő volt a levegő. Nyári sétákra emlékeztek. A férfi mély lélegzetet vett, kitágítva a mellét és mozdulatlanul állt. Az asszony megkérdezte:

— Hány óra van?

A férfi kigombolta a felöltőjét és megnézte az óráját.

— Már tíz elmúlt.

— Menjünk most már visszafelé. Majd a Nagy János utcánál betérünk az Aradi utcába. Arra mégis biztosabb.

Azután sóhajtván mondta az asszony:

— Mondja, mit lehetne nekem tennem?

Kérve, aggódva, szinte a lehetetlen remélve, sóhajtott ez az asszony.

A férfi fájdalommal hallgatott.

A nő ismét mondogatta:

— Mondja!...

— Nem tudom... Tűrnie kell. Tűrnie kell az életét úgy, ahogy van.

Az asszony sóhajtott:

— Pedig úgy gyűlölöm... És csak azért, mert a rabja vagyok... Pedig nem félek tőle. Szinte nem is törődöm vele. De elhagyni mégsem merem. Ha legalább tudnám, hogy mi történik velem azután...

A férfi egészen nyersen felelt erre, úgy, hogy feleletével meg is bántotta az asszonyt. Ezt mondta:

— Ugy látom, újra el akarja kezdeni, amit egyszer folytatott.

— Mit?

— Tudja... Találkozóhelyekre járni.

— Azt se akarom. Utálom már. Soha nem akarom többé megtenni. Akkor is csak a szükség vitt rá, igazán meg tudom magam védeni.

— Hogy én vádolnám ezzel?

— Nem tudom, hogy miért említette, vád gyanánt e...

— Dehogy vádolom. Nem vádolom... De maga célzott rá. Hisz az előbb azt mondta, hogy megélné úgy, ahogy más szép nő megélné. Másra nem gondolhattam.

— Tudom is én, hogy miből élnek meg.

— Tehát a férje sejtette, sőt talán tudta a rég.

— Azt mondja, bizonyára sejtette.

— Persze... És most meg hogy nekitűzött! Éppen én miattam!

— Igen.

— Hát persze... A régi dolgok előtt szemet hunyt. Azok pénzért történtek. Csak a pénzért. Pénz jött a csalárhoz. De ez most más! Ez

nyilván szerelmi viszony — és akkor már revolverhez kell nyulni.

Az asszony indulatosan szólt:

— Dehogy hunyt ő szemet. Nem tudott ő semmit. Csak jár most a szája.

— Nem tudott. Már mért nem tudott volna, ha ő mondja?

— Mert nem tudott. Mert letagadtam mindent, amit gyanakodni kezdett. Mindent elhitt, mert szeret.

A férfi hallgatott. Most szólanul mentek néhány percen át. Az asszony tehetetlenül bajlódott a gondjaival. Hogy mit is csinálna ő, ha megszabadulna a férjétől. És bizony azt sem tudta, hogy mit akar, mit nem akar. Jobb életet szeretett volna, csak ennyi az egész. Leginkább a mindennapi kínzó bajaitól szeretett volna megszabadulni. Hogy hogyan, azt nem is sejtette. Ahogy éppen lehetséges... Aztán így beszélt:

— Tudja, ha volna egy barátom, ha csak száz forintot adna havonként, megélnék a két gyerekkel. Nem is kívánnék többet. És hű is lennék hozzá. Soha nem csálnám meg.

— Velem se? — kérdezte a férfi, csupán azért, mert ez a tréfás komiszkodás felöltött az elméjében.

Az asszony mosolygott. Így intézte el a kérdést, melyre igaz feleletet nem is adhatott.

Már az Aradi utcában jártak. Az asszony érezte, hogy valamit, amit talán öntudatlanul megközelített eddig, de ami most már a panaszárdat folyamán mintegy tudatos végcélként kínálkozott, meg kell ragadnia, valahogyan meg kell említenie. Ismét sóhajtván szólt.

— Hát mit csináljak? Mit lehet egyáltalában tennem? Én ezt nem bírom el. Én nem bírom el az életet ezzel a férfival.

Aztán feszült szünet után:

— Mondja... nem lehetséges az, hogy, ha magának több fizetése lesz — hiszen mondta, hogy januártól kezdve több fizetése lesz, meg mellékkeresete is lesz, — nem lehetséges, hogy én a barátnője lennék?

A férfit megzavarta ez az ajánlat. De gyorsan felelt:

— Lehetséges, édesem... Erre én is gondoltam már. De nem akartam följátni, mert nem akartam olyan reményt kelteni magában, ami esetleg nem teljesülhet. Bár ugy lehetne. Ez volna a legforróbb vágyam. Hogy is... persze, ha annyi fizetése is lesz, amennyire számítottam...

Pedig a férfi tudta, hogy lehetetlen, amit a nő kívánt, amit ő most ígért. Tudja, hogy nem lesz annyi pénze, hogy az asszonyt el-

tarthassa. De így kellett beszélnie, mert hirtelen állította, hogyha igazat mond, esetleg elveszti az asszonyt. Neki pedig kell ez az asszony. Szép asszony, hogy nyújt-e érte kárpótlást az élet. Habozás nélkül hazudott tehát.

Az asszony megkönnyebbült. Legálább némi, halvány reménye akadt. Csöndesen hallgatott. Jobban hozzásimult a férfihez és nagyon szeretete őt.

A Szív utca sarkára értek. Itt el kellett válniuk. Megálltak tétován. Megszorították az egymás kezét.

— Pá, drága asszonyom, — mondta a férfi.

— Pá, pá...

Az asszony mosolygott, mintegy lábadozón, megszűnt fájdalom után. Aztán még egyszer erősen megszorította a férfi kezét, hirtelen megfordult és sietni kezdett. A férfi nézett utána és habozva állt. És már előre aggódott. Az asszony a pri-

miatív lények határozottabságával sietett, nem nézett vissza. Amint egy lámpa alatt elhaladt, a lámpa világa ráhullott az alakjára, megvillantak rengő idomai. Most kissé tulságosnak, szinte nevetségesnek találta a férfi ezt a termetet, most... ezt a büszke, hatalmas alakot, mert csak az imént vergődött előtte a nő teljes tehetetlenségében. De éppen ezért — meg mindenért — nagyon sajnálta és mégis nagyon szeretete újból hevesen megkívánta. Még — mert hallhatta az asszony — utána kiáltott:

— Csókolja meg helyettem a kis edeseket.

Ezek a kisgyerekek voltak. Egy három éves fiúcska és egy öt éves szőke haja leánya. A férfi nagyon szeretete őket, de azért most tudatosan is kiáltott, mert így is magához kapcsolta az asszonyt, aki azért is hálás volt hozzá, hogy a gyermekeit nagyon, becézően szeretete.

Az asszony visszanezett, bólogott a fejével s nem is látszott már, hogy olvadozón mosolygott — és ment tovább.

A férfi is megfordult és elindult hazafelé. És ballagott a komor utcán, ezen a hűvös októberi estén, amelyen már minden nyári hangulat leszállt a levegőből és a tárgyakról, amelyen az ember — bárki is — az acélos ég alatt járván, régmúlt csalódásaira emlékezett, mint egy az okait kutatván oktalan szomorúságának.

AMOR VINCIT

— Eredeti kézirat. — Irta: Pék Dezső. —

A gyönyörű ciprusos fasorban, mely a Hadrián villából fölvezet az antik kertekbe, ketten sétáltak egymás mellett, szorosan egymáshoz bujva: világos, hogy szerelmesek. Járásuk összevágó ritmusa, halkán egymáshoz simuló vállaik, arcuk szerelmes ragyogása ezt azonnal elárulná mindenkinek, ha lelt volna arrafelé rajtuk kívül más sétáló is. De csak egyes-egyedül voltak a romok fenséges világában. Hadrián villája zárva volt a közönség előtt, június eleje volt, amikor idegenek még nem szokták látogatni az örök várost, a szent Rómát...

Az olasz ég gyönyörű ragyogása tündöklött fölöttük, azurkék volt az ég és végtelenségét csak itt-ott szakították meg kerek, gömbölyded, hófehér felhők. A szerelmesek lassan sétáltak tovább a romok között.

A férfi gyönyörű, erős, atlétatermetű, villogószemű olasz volt, a lány szőke és arcának ábrándos kifejezése azonban egyáltalán nem vallottak Nápoly leányára. Csak teste volt csupa élet, csupa tűz, minden lépése, mozdulata mámor, minden hajlása láz...

A romok most egyre sűrűbbek lettek.

Hosszu, szinte végeszakadtatlan falak mutatták az egykori ragyogó császári kertek határát, márvánnyal kövezett termek töredézt maradványa, csonka oszlopok között haladtak tova.

Az egyik oszlop tövében majdnem sértellen állapotban egy márványpad huzódott meg. Az oszlopon homályos, évezredes betűk töredézett rajzának maradványa látszott.

Megálltak előtte.

A férfi átkarolta a lányt és kibetűzte az ősi betűket. Félhangon mondta maga elé őket.

„Amor vincit...”

Ott álltak és borzongva érezték minden tagjukban az évezredes igazság örök életét. Leültek a márványpadra.

— Szeretsz, Lucia...? — kérdezte a férfi hosszú hallgatás után.

A lány lázas teste megvonag-

lott, feje a vállára csuklott szerelmesen: ez volt a válasz.

— És nekem tudnád adni magadat egészen?

A gömbölyű halmok idegesen vibráltak meg és a vérvörös ajkak keservesen nyögtek fel a szerelem igájában:

— Oh... ne... ne akard ezt, Fernando, ne kívánd...

— És ha akarom, ha akarom? Válaszolj!

Az didergett, mitha fázna, szemében az iszonyat tüze lobbant föl, mintha valami szörnyűt, rémeset látna maga előtt és szűz combjait ösztönszerűleg, félve, védekezőleg összeszorította.

— Félek... félek... ne...

— Válaszolj...

Lihegett. Remegett.

— Válaszolj...

Erőtlenül bukott a férfi ölébe és szégyenkezve tenyerébe rejtette arcát.

— Hiszen úgy is tudod, hogy a tied vagyok, hogy a testem, lelkem a tied, hogy a te akaratod az én akaratom.

Nagy, hosszú csend támadt. A tűző napsugár egy utolsót reszkelett még, azután árnyék borult rájuk, beuszott egy nagy fehér felhő mögé.

A férfi magához emelte a lányt. Lázban égő szemük mámorosan találkozott.

— Lucia...

Belelihegett a lány arcába, a himfalánk vágyódásával átkarolta, magához szorította és amint kezei végigsimogatták a nyakát, karját, kemény mellét, úgy didergett a vágytól, hogy a lány érezte az ereiben lüktető vér vad iramát. Föléje hajolt és lihegve furta be fejét a keblébe.

Kezüik összekapcsolódott, combjaik égve, duzzadva ölelkeztek össze. A férfi két tenyere most vadul belémarkolt a kis selyeming mögé bujt halmokba. A lány feljajdult. Ruganyos, meleg csipője hátracsuklott. A férfi a száját kereste. Odaadta, kéjes, nagy lihegéssel.

Egymásra borultak. Forrón. Tüzesen.

Két meztelen comb villant elő a fölgyűrt ruha alól. Két karcsu boka, gyönyörű láb ficáinkolt a

levegőben. Valahol mélyen a két összefonódott test csodás, izzó, bensejében, selymes pihék borzongtak össze és szűz test állt erőszakos násza előtt. A lány egy irtózatossal, késégbeesett sikoltott:

— Fernando, ne...

A férfi belenézett a lány szemébe.

— Szeretsz?

— Szeretlek...

Lucia behunyt a szemét és szűz teste kéjesen dőlt a levegőbe. Egy perc, örjítő, csodás, lázas pillanatok és ismét sikoltott...

A nap kibújt a felhők mögül vakító tüze éles reflektorként vágódott rá a csonka oszlopra, amelyen égni, lángolni látszottak a kopott, évezredes betűk:

„Amor vincit — a szerelem győz.”

A sztrájkőrő.

Egy korcsmában két ember idogál. Az egyik nagyon lever, szomorúan lógatja poharába az orrát. A jókedvű odafordul a rosszkedvűhöz:

— Hogyan? A te feleséged most már a kilencedik gyermeket kapja? Hiszen te már az ötödik után kijelentetted, hogy sztrájkolsz?

— Sztrájkoltam is! De tehetek én róla, ha mindig akadnak sztrájkőrők?...

Fenyegetés.

Tegnap utazom Temesváron a villamoson. Egy dada ül mellettem. A keblén egy kis gyermeket dedelget, aki rettentően bőg.

— No ne sirj kicsikém — vigasztalja a dada, — nesze, itt a didi.

És be akarja tömni a gyerek szájacskáját. De ez rá sem hederít, csak bömböl tovább. A dada erre a legnagyobb szigorúsággal ekként fenyegeti meg:

— Kell? Nem kell? Ha nem kell, odaadom a bácsinak.

Müteremben.

— Na cicám, most megfestem a hatterét, aztán készen leszünk.

— Forduljak meg?

A MÉLYSÉG FELÉ

(Eredeti kézirat.)

Regény - Írta: Győry Endre

(Utánnymás tilos)

— Győry Endrének nagyszabású regénye a mai, modern társadalmi életből. — (5)

Az ajtó hirtelen kinyílt. Ica föl-sikoltott és gyorsan fölugorva, hirtelen a kombinét kapta maga elé.

De csak az anyja volt.

— Mi az, Ica...

— Elszakadt a kombiném pántja, azt varrom...

Az anyja némán bólintott, azután arca kutatva siklott párszor végig az övéen. Ez a tekintet olyan különös volt, hogy Ica önkéntelenül is lesütötte szemeit és zavar-tan ült vissza a székre, hogy foly-tassa munkáját. Egészen ráhajolt a varrásra, de hiába, így is ma-gán érezte a különös érzést és ha nem is látta, de azt is érezte, hogy az anyja mondani akar valamit, már többször szinte megkezdte, de megint csak szóltan maradt.

Ez nagyon idegesítette és nyug-talanította, kibíratatlan volt. Őlébe ejtette a kombinét, leeresztette kezét és kérdőleg nézett az anyja felé.

— Akarsz valamit mondani anyu-kám?...

— Igen... Oszkárral kapcsolat-ban...

Ica hirtelen vörös lett, mint a tűz, a füle hegyéig, a nyakáig el-pírult. Gyorsan fölkapta a kombi-nét és lázasan, kapkodva fogott újból neki a varrásnak. Szíve hirtelen oly vad galopban kezdett dobogni, hogy a torkáig fölérte a riadt lüktetést, kezében pedig a tü idegesen, határozatlanul reme-gelt.

Biztosan mindent megtudtak — gondolta reszketve és várta, mi lesz most.

Tegnapelőtt délután azt mondta otthon, hogy Manyihoz megy, a barátnőjéhez, pedig nem ugy volt. A Vadász-ucca sarkán titokban találkozott Oszkárral és ketten el-mentek sétálni az erdőbe. Gyö-nyörű szép tavaszi nap volt. A fák már egészen zöldék, a levegő langyos. Egész délután az árnyé-kos, elhagyatott utakat barangolták

száz meg száz apró szerelmes os-tobaságot mesélgetve egymásnak, egyszer-egyszer megálltak az út közepén, később fogócskát játszo-tak, a végén pedig leültek egy padra és észre sem vették, hogy lassan-lassan beesteledett.

És valahogy, ahogyan sötétedett, annál közelebb húzódtak egymás-hoz, később Oszkár egészen ma-gához vonta, átkarolta és megcsó-kolta. A csók különös volt, buja ize egészen megrészesítette, nem is tudja, hogy engedhetett meg ennyit, de nem is igen tudja, hogy s mint történt, de csak mintegy letargikus, kéjes álomból ébredve, azt látta, hogy a félhomályban szoknyája mind följebb és följebb csuszlik térdein, csipkés fehérne-műje előbukik alóla és szinte be-levilágít a sötétbe, de még akkor sem tiltakozott, akkor sem ellen-kezett, hanem lehunyta szemeit és egy olyan kimondhatatlan érzés-sel, melyet eddig még sohasem érzett, adta oda magát egy láza-san remegő kéz szenvedélyes, vad simogatásának...

Ez jutott hirtelen eszébe, ezért szökött a vér az arcába, ezért ha-jolt zavarlan munkája fölé és a világért sem mert volna onnan eb-ben a pillanatban fölneézni, nem birta volna el édesanyja nézését és abban a nézésben a gyanút, hátha mindent tud.

Mert amikor behunyta szemeit, átadta magát a nagyszerű percnak, egész testében apró, hegyes tüszu-rásokat érzett és egész teste-lelke belefájdult már a kinosan kéjes lihegő játéka: hátuk mögött, a fák között zaj hallatszott, mintha valaki járt volna arra. És hiába ugrott föl rögtön, rántotta térdeire föltűrt szoknyáját, hiába volt este és sötét, jó ideig kinozta a gon-dolat, hátha valaki észrevette, fel-ismerte, sőt végignézte őket.

S most, hogy ez mind hirtelen megvillant eszében, még jobban

elpirult. Bánta, halálosan bánta, miért nem tudott magán uralkodni, hogy tudott magáról annyira meg-feledkezni, ha csak egy percre is és ha olyan kéjes gyönyörűséget okozott is neki. Milyen jó is — jutott eszébe szinte rémülten, — hogy közbejött valami, ki tudja mit is megengedett volna még, annyira gyöngé volt az akaratereje, olyan nagyon megrohanták, lenyü-gözték a vágyak. Azok a falánk, forró, lihegő, lappangó vágyak...

Az anyja most melléje lépett, megsimogatta a haját, azután két kezébe fogva fejét, maga felé emelte lehunytszemű, égő arcát és homlokon csókolta.

— Icam... Oszkár megkérte a kezedet...

Este tizenegy órakor már egé-szen csendes és ebben a pillanat-ban teljesen néptelen volt a pályau-dvar.

Lenke testhezálló, diszkrétén elegáns utruhájában egyedül állt a fáktól árnyékolt perronon és várta a gyorsot. Nem volt sem ideges, sem türelmetlen. Egyedüli gondját két nagy bőröndje okozta, de hogy azokat fölalta személy-podgyásznak s megváltotta jegyét, nyugodtan állt ott a tavaszi esté-ben. Mintha csak egy vidám, sze-relmes kirándulásra indulna s nem is az életbe.

— Kezeit csókolom...

A sötétből nesztelenül vált ki egy alak és ott állott előtte. Ernő volt, aki erősen megszeritotta kez-tyűs kis kezeit, melyeket barátságosan, őszinte örömmel nyújtott feléje. Egymás mellett állva hall-gattuk egy ideig.

Fölöttük a szél zizegve játszott a fák leveleivel, a halk, monoton zaj azonban nem zavarta az álta-lános mozdulatlanságot, olyan volt, mint a csend zugása.

— Lenke...

— Tessék.

— Hát végleg elhatározta magát?

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 leit bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos ki-állítású, érdekes regényt.

— Igen.
— Lenke... még van ideje és még most sem késő: ne menjen... ne, nehogy azt gondolja, értem, nem: saját magáért...

— Nem értem.
— Amit maga gondol és ahogyan ezt maga gondolja, az nagyon szép és talán valamikor nagyon jó és az egyedüli helyes lesz, de maga nem fogja tudni keresztülvinni.

— És ugyan honnan tudja ezt olyan biztosan?

— Érzem és tudom. Mert ezt valahogy nem lehet keresztülvinni. Még nagyon új, nagyon korai. Éretlenek vagyunk hozzá, éretlen az egész világ, az emberek, a körülmények.

— Valakinek mindent meg kell kezdeni és igaz, a kezdőknek a sorsa a legnehezebb: de nem lehetetlen, mert hiszen akkor soha semmi nem jött volna létre...

A távolban egyre erősödő zúgás kelt életre. Az eddig csendes állomáson mozogni kezdtek az emberek, új és új alakok tűntek föl, beszéd, kiabálás hallatszott innen-onnan, az irodák ajtaja megnyílt, vasuti tisztviselők léptek ki a perronra.

Messze az éjszaka sötétjében halvány tűzfelhő csapott az égnek, hulló szikraesőt permetezve egy láthatatlanul végigsikló fekete kigyóra: jött a vonat.

— De hát magának kell lennie az elsőnek, maga kell legyen az első, aki talán, nem biztosan: fölállozza magát?...

— Ernő, ne haragudjon rám és értsen meg. Kevesen vannak ebből a fajtából, de vannak, akik hirtelen nagy világosságot látnak maguk előtt, akik megértik, mit kell tenniük, megérzik, mire vannak teremtve, megérzik, merre kell menniük és mennek. Mennek és nem törődnek semmivel és senkivel... Mondja, Ernő, ha háború lenne, mondja, menne maga is a többivel, menne virágosan, pántlikásan, dalosan maga is, mikor tudja, hogy talán, sőt több mint talán: a halálba megy?...

— Mennék, mégis mennék, de...

— Látja, így megyek én is az én utamon, habár vannak pillanatok, amikor én is érzem, mintha nem volnék elég erős, mintha nem volnék elég biztos, mintha ez az

ut a mélység felé vezetne, de megyek...

A gyors már künn kattogott a váltókon, azután zajtalanul siklott be az állomásra és szép csendesen megállt.

Lenke odanyújtotta kezeit a fiu felé.

— Isten vele, Ernő...

— Kezeit csókolom, — kétségbeesés fojtogatta torkát és fátyol akart szemére tolni, de erősen tartotta magát, — sok szerencsét!

Egy pillanatig így álltak egymás mellett, kéz a kézben.

Gyöngé sipszó, halk fütty, ajtócsapkodás, a hatalmas mozdony gyors, szakgatott gőzfékelésbe csapott, a kerekek mintha már halkan, észrevétlenül mozgásba indultak volna.

Ernő látta, Lenke kis keble hevesen piheg a feszes utiruha alatt, szemeiben könnyek csillognak, hirtelen hozzáhajol, arca ott van egészen közel hozzá, csaknem hozzásimul az övéhez: hirtelen megcsókolta az ajkát, azután kiszakította kezeit az övéiből és karcsu mozdulattal fölugrott a lépcsőkre.

A vonat elindult.

VII. FEJEZET.

A májusi lágy levegő végigsimogatta a kert fiatal fáit, megborzongtak a jázminbokrok és halkán összebujtak fölfodrozottan a szerelmes, bársónyos fűszálak.

Pest fölött kőszia füstfelhők uszátkáltak az alkonyatban, alattuk lomhán huzódott meg a város, mely egyre jobban egy gigászi, összefüggő, hatalmas tömeggé sötétedett, teletüzdelve ezer meg ezer álló és imbolygó, fehér és színes, kis és nagy fényfolttal. A hőmpölygő Dunán szentjánosbogárlámpájú kis hajók uszátkáltak, a parti gázlámpák és a hidak kandeláberjeinek lobogó fénye gyémánszemekkel szórta tele a csillogó, nyugtalan víztükröt.

Főnn Budán, a Szeghő-villa teraszáról, kényelmes nyugszékeken pihenve, két homályos silhuett gyönyörködött az esti főváros nagy-szerű panorámájában: egy nő és egy férfi. Most jöttek föl a villa mellett elterülő szépen gondozott kertből, talán mert valamicskét lehűlt az idő, a folyó felől hűvös légáramlat indult utnak.

A férfi horgolt selyemszvetter borított a nő vállaira, székét egészen az övé mellé huzta és rágyújtott egy cigarettára.

A Szeghő-villa nagyon elegáns, bájos kis fészek volt, parkirozott kert közepén, Budának a királyi vártól balra eső magasabb részén, egy szinte eldugott kis uccában, úgy hogy minden tekintetben nagyon kellemes volt. Alig két éve, hogy tulajdonosa, Szeghő Béla, a jönevű festőművész felépítette a kis egyemeletes villát, amely úgy külsőleg, mint belsőleg pazar kényelemmel és egy művész izlésére vallva volt berendezve. A földszinten ebédlő és fogadószoba, az emeleten vendégszoba, hálószoba, a terasz és egy nagy, tágas műterem voltak.

Szeghő Béla harminckét-harmincöt éves férfi lehetett, az emberek azon fajtájából, akik örökké frissek, mindig fiatalok és mindenkor szépek maradnak. Termete normális volt, bár inkább magas, mint közepes, haja sötétbarna, szemei szintén, kezei arisztokratikusan keskenyek, hosszú ujjakkal és ápolt körmökkel. Legvonzóbb volt azonban rajta kétségen kívül markáns profilja, mely szögletesen és férfiasan kemény volt, mint egy antik hadisten bronzbaremekelt csodálatos figurája.

Amint a sötétben ott ült a nő mellett és olykor a szájához emelte cigarettáját, hogy egy egy rövid szippantást tegyen, a fölszított cigarettaparázs arcába világított és ez a halvány, kísérteties világításban még karakterisztikusabb, fenésesebb volt, mintha tényleg bronzból lett volna kifaragva.

Még egy szippantást tett, azután eldobta cigarettáját és kezét gyöngéden rátette a melléje ülő nőre, mely ott nyugodott finoman és kecsesen a nyugvószek karfáján.

— Ma van talán az első szép, igazi s nem éppen olyan tuhüvös tavaszi este, nem, Olga?...

Az Olgának nevezett nőnek, a mennyire a sötétben látni lehetett, arany-vörös haja volt és finom, fagyos, de mindamellett nagyon mozgékony arca, amilyen rendszert csak színésznőknek szokott lenni. Hanyagul egymásra vetett lábait már jobban meg lehetett figyelni, mert a pezsgőszinű selyem-

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

harisnya szinte világított a sötétben. Szép lába volt. Formás, arányos és tökéletes, mint egy táncosnő, ilyen lehetett a combja is, melyből szintén látszott egy kis darab és egész teste, mely hanyagul kigyózott végig a nyugszéken.

Kezét most kívonta a férfiéből és azt a másikkal együtt összefogta térdén, majd az előbbi kijelentést és egyuttal kérdést teljesen figyelmen kívül hagyva hirtelen élénkséggel, mint aki valamit, amiről már magában nagyon sokat gondolkodott, végre kimond, beszélni kezdett:

— Mondja Béla, mit szólna hozzá, ha otthagynám a színiiskolát?

A férfi nem annyira meglepetten, mint inkább csodálkozva nézett rá.

— És ha szabad kérdeznem, mihez fogna?

— Leszerződnek. Higyje meg, már éppen eleget tudok. És tehetőségem mellett tulleég volt, amit az elmúlt két év alatt tanultam, láttam és hallottam, úgy hogy még egy harmadik évi iskolai vegetálást teljesen fölöslegesnek tartok. Célszerűbbnek gondolom a leszerződést.

A férfi csöndesen vonogatta a vállát.

— És olyan biztos, hogy kap szerződést? Azt hiszem, fölösleges vázolni magának a mai rettenetes viszonyokat, a nagy konjunkturát, a kenyéririgységet, tulterhelést. A színházi ügynökségek zsufolva vannak jelentkezőkkel, az igazgatók fázna az új akvirálásoktól, igazán kipróbált és elsőrangú erők maradnak szerződés nélkül. Ott van a Vágó, a Solti...

— Tudom, — szakította félbe a nő kissé türelmetlenül és parancsoló hangon, — de én nem „blindre” megyek, nekem már ajánlottak össze egy szerződést...

— Igen?

— Igen!

Hallgattak. A nő várakozólag nézett a férfire, de az minden további érdeklődés nélkül elővette arany cigarettatárcáját, mely megcsillant a sötétben és rágyújtott egy újabb cigarettára.

— Kérek én is egyet...

— Bocsánat, de nem is gondoltam magára, tekintve, hogy lenn azt mondta, mára már elég volt...

— Elmult a fejfájásom.

— Nos, ettől még visszajöhet, tényleg...

— Megint olyan utálatos?

A férfi tüzet adott, a nő hátra-süppedt a nyugszékbe és élvezettel engedte a levegőbe a halvány füstkarikákat, tulajdonképpen ebben lelve a dohányzás értékét és örömet, mint a nők s a műkedvelő férfidohányosok általában.

Lenn a Dunán a szürke, nyugtalan hullámokon hirtelen éles fény-sáv imbolygott végig. Egy hajó-reflektor keresett valamit zeg-zugos vonalban a csöndesen morajló viztükron. A férfi a nő felé fordult.

— Nos, és ha ez a szerződés sikerülne, mennyiben változna a mi barátságunk?

— Semennyiben sem. Illetve annyira biztos, hogy nem hogy nekem ez még egyáltalán nem is jutott eszembe, hogy változnia kellene. De miért is változna?

— Csak. Más környezetbe kerülne. Több fény, több pompa, több elfoglaltság és több reprezentálás. Nos és több szem, több száj, több férfi, maga pedig gyönyörű, tökéletesen szép. Egy élő csoda. Igazán csodálom, hogy még itt van és nem ragadták el valahova mesze, fölfele...

A nő elgondolkodott.

— Talán igaza van, de azért mégis kissé túl előre megy.

— Mert talán túl nagy szerelem...

— Ugyan mióta? Hisz mindig azt mondta, amit irántam érez, az nem szerelem...

— Igaza van és be is vallom, akárcsak maga nekem a szemembe mondja, hogy nem szeret. Egyáltalán a mi helyzetünk nagyon különös és két éves változatlan, felhőtlen jóbarátságunknak talán az is a titka, hogy nem szerelem tartja, kapcsolja össze. Igaza van, nem vagyok szerelmes magába: de imádom a testét, a szépségét, a tökéletességét, imádom, mint egy remek pogány nőistenszobrot, mint egy kecses műtárgyat értékes és utolérhetetlen műalkotást. Ugye nem haragszik, hogy tárgyakhoz hasonlítom, de az érzéseim, ezek a rajongások, még nagyobbak és hatalmasabbak, mint ha azt mondanám és érezném, hogy a lelkéért, a lelkén át szeretem.

— Nem, nem haragszom, ugyan miért is haragudnék, hiszen érzem, hogy a lelkétől nagyon távol allok

a lelkemmel, de ragaszkodom magához és hálás vagyok magának... Bár különös, hogy két év múlva ezt még ma is olyan intenzíven érzem, de talán olyan nagyszerű, olyan csodás, olyan felejthetetlen volt leányéletemnek az az utolsó éjszakája és azok a napok, azok a sohavisszanemjövő napok, aszszonyságom első szent napjai... És talán ezeket soha de soha sem fogom tudni elfelejteni magának...

Szeghő némán közelebb bujt hozzá és átkarolta. Érezte, hogy a fiatal leány megborzone karjaiban a visszaemlékezés gyönyörűségétől.

Oh gyönyörű, csodás nap is volt az...

Akkor költözött be a villájába és kis házfélszentelés-felét tartott. Négyen voltak, négy pár: négy férfi és négy nő. A három férfi három jóbarátja volt. Sárossy, az Operettszínpad első bonvivánja, egy újságíró barátja meg egy bohémkedvű elegáns bankfiu, aki titokban verseket is irogatott. A nők közül a bonviván és a bankos barátnőjüket hozták el, az újságíró egy velük jött hírtelenszőke, pisze színővendékné a lovagja lett. A negyedik nő alig tizenéves leány volt, de új, különös, friss és fiatal, miként a bonviván a férfiakat diszkrétén fölvilágosította, vidéki urileány. Alig egy hónapja jött föl a színiiskolába, máris föltűnt, mert rendkívüli tehetség, mindenki nagy jövőt jósol neki és aki főleg azért jött velük, mert meg akarja kissé szokni az új milieut, meg akar melegedni ebben a társaságban, bele akarja magát találni az új tónusba.

Gyönyörű őszi nap volt. A levelek már hulldogáltak ugyan, de még este is nyári meleg volt. Nagyon jól érezték magukat mindnyájan, a hangulat pompás volt, a pezsgő szinte folyt, imbisz, pástétom, hideg szárnyas és utána újból meg újból pezsgő. Szilaj, vad tempóban folyt az ivás és mégsem duhajul, mindvégig finoman, diszkrétén, igazi uriemberek módjára, akik szoktak és tudnak mulatni.

(Folyt. köv.)

Bibliofil könyveink tartalmuknál fogva a legfinomabb erőtikus művek közé tartoznak. Kérjen ismeretést!

Győry Endre nagy sikert aratott regénye, **A kapu előtt** kapható a kiadóhivatalban. Küldjön be 42 lelt bélyegeken, külföldről megfelelő valutát és portómentesen kapja meg a csinos kiállítású, érdekes regényt.

HA ELJÖN AZ ESTE ...

— Eredeti kézirat. — Irta: Égető Sándor. —

Ha eljön az este, Beatán különös változás megy végbe. Nappal szelid, ábrándozó, tartózkodó, ha csak megfogtam és megsimogattam a kezét, rosszállólag nézett rám és ha séta közben kissé közelebb húzódtam hozzá és vállam oda-simult párnás, gömbölyű vállához, neheztelőleg húzódott el tőlem.

Este azonban, este egészen más volt.

Megértettem őt.

Fiatallány volt, alig tizenhat éves, aki alig hónapokkal ezelőtt került ki a zárdából, belé volt oltva annak az élelnek minden csendje, tartózkodása, szentsége, de lelkében ott fesledezett, ott ébredezett a nő is, az asszonyos, nőstényes nyugtalanság, lüz, vágy, lobogás. A két ellenség küzdött benn egymással és már talán győzött volna benne az utóbbi, de szégyelte magát az előbbi előtt.

Ezért volt Beata szemérmes és tartózkodó, de ha eljött az este, amikor nem látta magát, amikor nem kellett szégyenkeznie saját magától, akkor: akkor az enyém volt, nő volt, forró, lihegő, csókos nő...

...Az évszázados fák között, bokrok lugasalkotta sűrűjében húzódott meg egy kis pad: a mi padunk, itt szoktuk eltölteni az este-estéket, itt szoktuk egymáshoz bujva hallgatni azt a sok forró, különös mesét, amiket fiatal testünk szerelmes remegéseiből kicsalt a nagyszerű közellét.

Mintha ma történt volna.

Ott ült Beata mellettem. Fehér ruhában volt. A sötétben láttam durcás két mellét, amint előre feszítették a ruhát, mintha az élet, a fiatalság lüktetett volna alatta, feszegette volna szabad-nemszabad, illik-nemillik rácsát.

Kinyújtottam a kezemet, végigsimogattam a nyakát, megtapogattam a vállát, a karjait, kezem lecsuszott kemény csipőire... onnan arra a két duzzadó halomra tévedtem. Bőrén átsugárzott benseje vad lüktetése és ez az ütemes, ziláló, benső remegés, akéj előre vetett árnyéka, a szerelmes gyönyörűség lányos csodavárása engem is magával ragadott.

Izgatott voltam.

Éreztem, ma még többet megfogok magamnak engedni, ma még többet, nagyobb vár tőlem, mint eddig. Puha kis melle közepén valami megfeszült, megkeményedett.

Bimbója átütött a könnyű ruhán és ujjaim morzsolgatni kezdték, nem is gyöngéden, hanem vadul és kiméletlenül. Ránéztem másokra olyan szemérmes és szelid arcára. Elvadult és minden izma megfeszült: kiült rajta a kéj, amely belelte magát minden arcvonásába és amely engem a végletekig föl-izgatott.

Már nem voltam gyöngéd.

Durva voltam.

Két tenyeremmel megragadtam a kezeim között vonagló bársonyos gömbölyűséget és előbujtatam a ruha alól. Csodás volt. Ruganyos, kemény, szabályos és hófehér, szinte világított a sötét éjszakában...

Eszeveszetten csókolgattam a hamvas bőrt, kéjesen mélyesztetem ajkaimat a párnás, meztelen husba és lihegve vergődött karjaim között forró, karcsu teste, amikor két ajkam közé vettem keble megkeményedett kis bimbóját.

Órjító, kábító, önfeledt percek voltak ezek.

Testünk szinte tehetetlenül remegett, kezünk egymásfelé indultak és téptük, simogattuk, vad lázban kutattuk egymás testét, igyekeztünk megismerni a szerelem szent titkait és csak a hajnal hűvös szele térített észre szent kábulatunkból.

Beata erős combjain föl volt gyűrődve a ruha, kis nadrágja fodrai alatt megvillant hófehér, meztelen bőre, kezem ott pihent a szent kapu előtt, fáradtan, erőtellenül. Ő hozzám volt bujva, behunyott szemei fölött idegesen rángatództak szempillái, félig nyitott ajkai még nedvesek voltak a borzongó gyönyörűségtől.

Ő is fölriadt.

Eltolta kezemet, térdeire huzta gyorsan a ruháját, kiszakította magát karjaim közül és egy szót sem szólva, szaladt el mellőlem, haza...

Nyugtalanul aludtam e vad, csodálatos éjszaka után és másnap

alig vártam, hogy találkozzunk. A parkban találkoztunk. Teljesen néptelen volt.

Valami megnevezhetetlen gyönyörűséggel siettem Beata elé...

Nagyon szép volt. Az arca kissé sápadt volt, arckifejezése szelid és szemérmes, mint rendesen, csak szemeiben ha néha-néha egy pillanatra fölkapta őket, lobogtak különös, nyugtalan tüzek.

— Beatám...

Megfogtam a kezét, megcsókoltam és belétemettem arcomat puha tenyerébe.

Visszarántotta és neheztelő pillantással utasított rendre. Lefékeztem lelkesedésemet és igyekeztem közönyös lenni. Csendes és udvarias, mint mindig.

Ugy sétáltunk egymás mellett mint két valaki, akik csak ma ismerték meg egymást, de ezt sem bántam, mert tudtam, majd ha eljön az este...

Mi lesz ?

A mama váratlanul a szobába nyit és a leányát, meg annak udvarlóját gyanus pózban találja.

— Az istenért, mi lesz ? — sikolt a mama.

Mire az udvarló szemtelenül válaszol.

— Méltóztassék talán azt kérdezni, hogy mi volt, így aztán magától is kitalálja, hogy mi lesz.

A nagy szerelem.

— Óh, Melanie, te nem is hiszed, hogy mennyire imádlak. Csak tudnék egy olyan jó barátot találni, aki téged feleségül venne !...

Ez a hely

fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Tinișoara-Fabric kapható, de a hirdetést nem közöljük mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell már reklám

3 nap alatt eltűntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszer-tár Dóm-tér 6

A jó tanítvány

— Eredeti kézirat. —

B. Fűred nagyon kedves kis fűrdőhely. Nagynénémeknek pompás kastélya volt a közelben, a tavaly nyáron oda voltam meghíva. Azonban mint izig-vérig városi fiatalember talán mégis unatkoztam volna, ha nem lett volna ott bájos unokahugom Annie, egy tizenhatéves, eleventekintetű, csin-talan bakfis. Eleinte természetesen csak barangoltunk a parkban, csónakáztunk a tavon, kilovagoltunk az erdő felé és én nem voltam más számára, mint az udvarias kísértő és jó pajtás rokon. Később azonban egyrészt, mert összeszoktunk, másrészt, mert már majdnem összes közös beszédtemainkat kimerítettük, harmadszor pedig, mert ahol két fiatal jelen van, ott mindig ott szemlencsenedik a harmadik: az ördög. Udvarolni kezdtem neki, szemémet mind hosszasan és hosszasan felejtettem gömbölyű formáin. Ha véletlenül egymáshoz kellett simu-nunk a csónakban, ez most már tudatos és érzéki simulás volt, ha kezünk egymáshoz ért, hosszab-ban maradt összesimulva.

Később azután beszélni kez-dtem neki szerelemtől, csókról, ér-zékek vad játékáról, a mámorról. Tizenhatéves, szűz lelke izzó re-megéssel szivta a szavakat, csil-logó szemei előtt egy látszik egy új, csodálatos világ kapuja nyílt ki, melyen át borzongva, ezer lá-zas remegéssel közeledett feléje az új, az ismeretlen, az eddigi ti-tokzatos...

Mert bevallotta, fejét vállamra hajtván és keblecskéit mellemnek feszítve egy szép nyári este, ami-kor egyedül maradtunk az erdő-lyen, hogy ő még azt sem tudja, mi a csók.

Megszántam vergődő tudatlan-ságát és arcát gyöngéden két ke-zembe fogva, ajkamat ajkára for-rasztottam, karommal átfogtam kis testét és magamhoz vontam. A törékeny kis test vadul vonaglott meg karjaim között, amint a nyelvemmel sikerült behatolnom ned-ves ajkai közé. Nem is hittem volna, hogy ennyi tűz van ebben a kislányban. Valósággal extázis-ba hozta csókom, ruháján át meg-éreztem szíve vad kalapálását és durcás melle kéjesen süppedt tes-temhez.

Nem is tudott utána hosszú ideig beszélni, csak halványan reszketett, néha-néha vadul össze-borzongott és ha kezembe vettem kis kezét, vagy gyöngén sóhajtott, vagy hozzámbujt feltétlen mega-dással és mellemre tapasztva szőke haját, sutlogta.

— Oh Béla... Béla...

Később azután mind nagyobb és nagyobb gyönyörökben részesi-tettem, megsimogattam és játszo-ttam kis mellével, először a ruhán keresztül, azután benyulltam kis inge alá és mosolyogva, csók-kok között kérdeztem tőle sugva, miért olyan kemény a bimbója?... Érdekes, hogy soha semmi ellent-állást nem tett, szégyenkezést nem mutatott, valahogy hálás odaadás-sal csüngött rajtam, a mesterén, aki azon voltam, hogy minél job-ban bevezessem az élet legnagyobb és legszebb művészetébe, a sze-relem tudományába.

Egy hét múlva még meré-szebb beszélgetések folytak le kö-zöttünk és selyemharisnyás térdeit megsimogatva, sutlogva meséltem neki arról a sok titkos gyönyörű-ségről, ami még följebb követ-kezik, úgy nála, mint énálam... és...

...és csak eddig volt, mert hir-telen el kellett utaznom. Reggel jött a távirat és délben már ott álltam a gyorsvonalat ablakában. Szegény kis Annie, könnyekkel a szemében integetett sokáig utánam kis selyemzsebkendőjével, még csak meg se csókolhattuk egymást. És csodálatos, egy hosszú évig nem láttam, de valahogy olyan tisztán, olyan elevenen maradt meg emlékezetemben, mint még senki. Sőt nagyon sokat gondol-tam a kis Annie-re és ahogy kez-dett kitavaszkodni, valósággal szám-láltam a napokat, mert az idén is B. Fűreden szándékoztam tölteni a nyarat.

Végre el is jött. Nem irtam ne-kik, meglepetésként akartam be-toppanni, ami teljes mértékben si-került is. Nagynéném és nagybá-tyám kitörő örömmel ölelgettek össze és nem győztek eleget cso-dálni, hogy milyen jól nézek ki, mennyire megemberesedtem, stb. stb. Az első félóra után végre elő merem hozakodni azzal a kér-déssel, ami már az első perctől

fogva furta az oldalamat, de nem akartam, hogy feltűnő le-gyen.

— Hol van Annie?

— Künn van a parkban Fe-rivel.

— Micsoda Ferivel? — kérdez-tem elsötétülve és inkább mérge-lődve, mint csodálkozva.

— Ja, te nem ismered, tavaly künn volt Párisban, a Gál Pistá-éknak a fia, a főszolgabírókéé, jogász...

— Igen? — kérdeztem hűvö-sen és ujaimmal szórakozottan doboltam a szék támláján.

A nagynénim megfogta a keze-met.

— Eridj le Béla fiam a parkba és jöjjetek föl, hiszem már söté-tedik...

Lementem és kedveltenül jár-káltam a lassan-lassan félhomály-ba boruló utakon, de sehol sem találtam rájuk. Akkor eszembe ju-tott a park tulsó szögletében, a bokrok közötti pad. Hányszor ül-tünk mi is ott a hosszú nyári dél-utánokon, estéken keresztül egy-máshoz simulva, csókolódzva, a káprázatosan ragyogó csillagten-gerre, amely nénémán, halkan, ezer káprázatos, más, csodálatos világokról szóló mesét mesélt ne-künk...

Ott voltam öt lépésnyire a bok-rok közötti padtól. Láttam őket, de engem egy nagy fa az utra boruló árnyéka homályban tar-tott.

Annie hófehér ruhája összefo-nódott valamilyen feketeséggel, a fiatal pár összeölelkezve ült a pa-don s a sötétséghez mind inkább és inkább hozzászokó szemeim lassan minden mozdulatukat ki-vettem.

A fiu tenyere Annie kis gömbö-lyű mellén vibrált, azután nekiva-dulva kuszolt végig combjain, rá-forrt a térdére és merész, vad elánnal furta magát a ruhája alá. Annie nem védekezett. Kis teste vadul háborgott, lassan, mind job-ban szétnyíló térdei olykor remeg-ve megvonaglottak és lihegése, mely hozzám hallatszott, a kéj, az élvezés, a mámoros kielégülés vad, gyönyörűsége volt...

Óvatosan visszavonultam.

Másnap délelőtt egyedül ma-radtam Annieval. Sétáltunk a park-ban, később csónakba ültünk és künn a tó közepén abbahagyva az evezést, beszélgetni kezdtünk. Illetve ő beszélt. Jókedvűen, ele-

venen, olykor pajkosan érdekődött felőlem, mit csináltam, hol voltam, merre jártam az elmúlt hosszú évben, majd kacéran rámmosolyogva megkérdezte:

— Nos és mit szólna hozzád?

Ránéztem huncutul csillogó szemre, kipirult arcára, gömbölyű kis mellére, mely domborúan lapult meg könnyű kis ruhája alatt, térdeire, amelyek földellenek voltak és amelyek közt, amint velem

szemben ült, látszottak meztelen combjának pompás körvonalai, amint csipkés fehérségbe veszték — és eszembe jutott a tegnapi este.

— Hogy mit szólok hozzád — ismételttem elgondolkozva a kérdést, azután csipősen, gunyosan, keserűen, de némi elégtétellel hozzátettem — hogy nagyon jó tanítvány vagy... —

A ROMLÁS VIRÁGAI

— Eredeti fordítás. — Irtá: Walter Bauer. —

I.

Noha csak örömház volt az „Arany Istennő”, mégis a város legelőkelőbb ilyenemű helyisége volt. Ennek az előkelőségnek köszönhetette Ernő, hogy az „Arany Istennő” látogatására szánta el magát. Fényre és pompára volt szüksége, hogy az elmúlt éjszaka kellemetlen benyomásaitól szabaduljon.

— Az elmúlt éjszaka, — brr! Megrázkódott. — Borzalmas.

Ugy történt a dolog, hogy a város egyik félreeső uccájába ment, hogy elcsevegjen az ott korzózó örömlányok egyikével, vagy másikkal. A legcsunjabbbik és legöregebbik — negyvenötévre taksálta — értette a módját, hogy egészen a házáig lecsalja a fiut. A hetes számú házban lakott és miután ez a szám szerencseszáma volt, felment Gazsihoz — így nevezte magát — a szobába, anélkül, hogy messzebbmenő szándékai lettek volna vele. Nem volt egyéb dolga.

De nem számított ennek az öreg kokottnak kipróbált taktikájával és hamarosan olyan állapotban volt, hogy nem tudta már megakadályozni foglalkozásának gyakorlásában. Pillanatnyi részegség után kellemetlen valóra ébredt és az ocsmány nőnek undorító teste, a piszkos ágynemű és a környezet kellemetlen illata annyira degusztálta a fiut, hogy nem állhatta meg elkeseredett szitkok nélkül. Gazsi sem volt rest és ami trágárságot és ocsmányságot negyvenöt év alatti magába szedett, mind a fiura szórtá, aki fejvesztetten menekült a kellemetlen kaland elől.

— Kalandjaim legocsmányabbikát éltem át az éjszaka — irta másnap naplójába.

Hogy elfeledje ezt a kellemetlen kalandot, arra határozta el magát, hogy ma estére felkeresi az Arany Istennőt. Ernő ugyanis a vásárolt szerelmet előtérbe helyezte a polgári leányok liezonjainak, elsősorban kényelmességi szempontból, másodsorban, mert a szerelemben, éppen úgy, mint a más művészetekben a technikát kereste, melyet a kevesebb gyakorlattal bíró lányoknál természetesen nem találhatott volna meg oly mértékben, mint Vénusz hivatásos papnőinél.

II.

Aránylag nagyon korán érkezett. A terem még üres volt és Ernő csodálkozva szemlélte a tágas terem pazar berendezését, értékes olajfesményeket talált a falakon és elegáns perzsaszőnyegek fedték a padlót. Izlésre és bő pénzforrásra vallottak a sezlonbutorok és a mennyezet csiszolt csillárai. De nem maradt sok ideje a csodálkozásra, mert hamarosan három elegánsan öltözött tündér lépett a szobába. Egyik sem felelt meg az izléseinek, az elegáns öltözet alatt megviselt testek formátlan idomokat sejtetett.

— Melyik a legfiatalabb köztek, gyerekek? — kérdezte Ernő és azon gondolkodott, hogy miképpen menekülhetne a legsimábban.

— Én vagyok, — szólalt meg háta megett valaki.

A negyedik leány volt, aki éppen most lépett a terembe. Finomarcu, nyulánk természetű, fiatal leányka volt, aki inkább hasonlított egy

zárdalányhoz, mint az örömház szánalomra méltó rabszolgájához.

Rövid beszélgetés után kart karbaöltve távozott a leánnyal. A „vörös szobába” mentek, ahol minden vörös volt, a vörös bársonnyal fedett butoroktól egészen a csillárig minden egy színben harmonizált. A szoba fődíszét egy elegáns mennyezeti ágalkotta, selyem paplannal és drága csipkefüggönyökkel. Leültek a kerevetre és Ernő megtudta, hogy a lányt Micinek hívják és már huszonöt éves.

— És miképpen kerülhetél ide? Külsőd után ítélve bizonyára találhattál volna magadnak egy gazdag barátot. Különben nem, ne szólj semmit mert ismerem már a ti történeteiteket, boldogtalan szerelemtől, elcsábításról szólnak, egy kaptafára megy valamennyi. Mindannyian hazudtok.

Mici nagy szemeket meresztett a férfire.

— Mindannyian hazudunk, lehetséges, hiszen a férfiak szeretik a hazugságot. Én azonban nem hazudtam volna önnek, ugyanis semmit sem meséltem volna. Miképpen kerültem ide, az az én dolgom, ahhoz senkinek semmi köze. Megérti?

Ernő megfogta a leány állát, melyet az berzenkedve, bosszusan elhuzott.

— Lásd, te tetszel nekem, megengedem, hogy te is tegezz.

— Én csak azokat tegezem, akik nekem tetszenek. És az a férfi, aki velem ilyen hangon beszél, azt én nem tudom kedvelni.

— Lám, lám, neked igazad van. Kellemesebb dolgokról kellett volna veled elbeszélgetnem, talán mindjárt fizetnék is, hogy jobb kedvre hangoljalak.

Ez a megjegyzés annyira sértette Micit, hogy rögtön sirva fakadt, egész testében reszketett. Ernő nem volt hozzászokva az ilyen lányoktól ekkora érzékenységre és ezért kissé szégyenkezett nyers modora fölött. Magához vonta a leányt és becéző szavakkal csitította:

— Tréfa volt, nem gondoltam, hogy ilyen érzékeny vagy...

— Nem, mert senki sem hiszi el köztek, hogy mi is emberek vagyunk, nekünk is van önérzetünk és becsületünk... Csunya az élet és mennyivel nyomorúságosabb a miénk.

Ernő gyengéd szavakkal vigasztalta és simogatta a leányt, akít a váratlan becézgetés teljesen meg-

nyugtatott és most már szívesen tegezte a férfit. Vigan csevegve szűr-csöhlék tovább a bort, mely feltüzeltelte testüket. A szavak elhallak, egyre szaporodó csókok beszéltek helyettük. Kivánták egymást. Egymás égő tekintetétől követve vetköztek és hamarosan olyan boldog egyesülésben áldoztak a szerelem oltárán, melyhez hasonlót már rég nem látott a kalandokban bővelkedő vörös szoba. Nem az örömlány és a vendé, hanem az asszony és a férfi, a barát és a kedvese egyesültek.

Fáradt ernyedtséggel feküdtek azután egymás mellett és a leány karját a fiu nyaka köré fűzve, barna hajfürtjeivel játszadozott. Mici össze-vissza csevegett mindenféléről, ami őt legközelebb érdekelte, a fiu pedig hallgatagon feküdt és csodálta szokatlan testi szépségét, mely új vágyra serkentette erejét.

— Tudod e, Ernő, hogy egy nagyos kedves, drága fiu vagy? — mondotta Mici szeretetteljesen és szenvedélyesen megcsókolta a fiut.

— A tekinteted, csókjaid, beszéded, mind-mind olyan természetesekek, amilyenekkel még nem találkoztam nagyszámú vendégeim közül.

És újból csókolta a fiu ajkát és arcát.

— A legtöbb állati módon felindul, goromba és csakis vágyai kielégítésére törekszik. És azután a többiek, akik még rosszabbak... is-tenem!

És megrázkódott.

Ernő, aki eddig alig figyelt Micire, most feltekintett:

— És kik azok, akik még rosszabbak?

— Miért beszéljünk mi most ezekről, Ernő, — suttogta Mici — amikor mindez olyan csunya. Legtöbbnyire az öregek azok, de fiatalok közül is vannak sokan, akik olyan természetellenes dolgokat kívánnak. Te, te, miért is kell téged elhagynom? Miért kell visszamaradnom és odaadni fiatal testemet mindenféle állati gerjedelemnek?

És szorosan hozzáfűzte testét Ernőhöz.

Ernőt újból elöntötte a tűz, testük forró ölekezésben tobzódott, ajkuk egymásra szivódott és izmaik a végsőkig feszültek, hogy hirtelen megpattanjon a feszültség és halkán, remegve szétnyiljanak az ölelkező karok, az egymásratarpadt ajkak. Egymás mellett feküdtek szótlánul és mély lélegzetvétellel pihenték ki a fáradalmakat.

— Mire gondolsz, Ernő?

— Arra gondolok éppen, hogy most szívesen meghallgatnám életed történetét?

A leány elkomorodott és halkán megszólalt:

— Nem tehettem másképen, a bűn a véremben van. Az anyám is ebben a házban nőtt fel és talán az ő anyja is hasonló sorban tengődött. Gyermekkorom óta örömházban szívom a levegőt; ez az én sorsom.

— És él még az anyád? — kérdezte Ernő.

— Él még. Szomorú az ő története. A bordélyházból, ahol jól ment a dolga, megszökött egy fiatal gyerekkel, akit szeretett, de az csakhamar elhagyta és ő nem térhetett vissza régi otthonába. Eleinte akadtak barátai, de a sok nélkülözés megviselte és végül teljesen lezüllött.

— És láttad azóta is? — kérdezte Ernő.

— Természetesen, az anyám itt él a városban, az örömlányok negyedében, a hetes szám alatt.

— Öltözködöm, — kiáltotta Ernő s hirtelen kiugrott az ágyból. Mici szinte megijedt. Öltözködés közben koválygott a feje:

— Hét... hét... tehát az az ocsmány, öreg banya... az anyja volt és ma... pfuj, az ördög vinné!

Sietve öltözködött, majd kivette pénztárcáját és fizetni akart. A leány azonban visszautasította:

— Én téged szeretlek... pénzt el nem fogadok. A szoba árát azonban a madamenak fizessed.

És hirtelen a nyakába ugrott és sirva könyörgött, kérlelte:

— Azután gyere melőbb újra, mielőbb gyere...

Ernő nem felelt. Karöltve távoztak. Az ajtóban megálltak, a lány szemében könny csillogott és még utána szolt a távozó férfinak:

— A viszontlátásra drágám.

III.

Harmadnap Ernő visszament az „Arany istennő”-be. Vágyott Mici után és a vörös szoba gyönyörűségei után. Korán volt még, csak a takarítónőt találta ott. Mici után érdeklődött:

— Elment — volt a válasz. — Nem is tér az többé ide vissza.

Ernő megijedt, pénzdarabot nyomott a takarítónő markába, akitől a következőket tudta meg:

— Három nappal ezelőtt a kora esti órákban egy fiatalember volt Micinél, mikor elment az illető, egész éjjel sirt és a madame nem bírta rávenni arra, hogy táncoljon,

vagy mással elmenjen. Emiatt összeveszték és Mici istenhozzád nélkül elment, még a cókmojkját is itt hagyta. Nem jön az többet vissza... Volt már egy ilyen esetünk, néhány évig még barátokkal vergődött, azután az ucca rongya lett... Ez is erre a sorsra jut.

Az utolsó szavakat Ernő már nem hallotta. Feldulva szaladt az utcára. A hideg esti levegő azonban magához térítette:

— Eh, mit érdekel engem, — mormogta. — Véletlenül én voltam, éppen így lehetett volna más valaki is.

Hazugság

Irta: Égető Sándor.

— Eredeti kézirat. —

A kis Elza ott feküdt mellettem az ágyban, a paplan alatt. Nem akart egészen levetkőzni és nem akart velem az ágyba lefeküdni a kis szent. Valahogy azt beszélte be magának, ha csak félig vetkőzik le és csak a pamlagon hancurozunk, az nem rossz, akkor nem cselekszik valami olyat, ami nem szabad.

Eleinte nem is akartam eltántorítani szándékától, megelégedtem azzal, hogy kombinára vetkőzve hozzám bujt a pamlagon. Csodálatos forró kis teste volt, amely égett a lázas vágyaktól. Simogattam, hozzáfeszültem, mindenféle lázas, dolgot suttogtam a füleibe, hogy szegény leány úgy remegett az izgatottságtól, hogy duzzadt bimbói valóságosan verdesték a kombinéja selymét.

Most már könnyű dolgom volt.

Minden ellenkezés nélkül engedte, hogy megfosszam a fehérneműdarabjaitól és amikor hamvas teste a maga izgatott meztelenségében feküdt előttem, fölkaptam és átvittem az ágyba.

A puha párnák között azután mindenről megfeledkeztünk, csak a szerelemnek éltünk és megrészegettünk a kéjtől.

Kis leányom megfeszített orcá-cimpákkal szivta be a levegőt és a szerelkezés benne örvénylő, különös bizar illatát. Eleinte hátán feküdt, erős kis combjai a csipőmet ölelgették, testén izzadság-cseppek jelentek meg a nagy tu-

sában megvonaglott, lihegve, ki-
gyózzva nyújtózkodott, összegyűrte
a lepedőt, összehányta a párnákat,
formás, hófehér testének minden
idege felém feszült.

Később a hasára fordult és se-
hog sem engedett még egyszer
hozzáferköznöm. Átfogtam a de-
rekát és tenyerembe préseltem
gömbölyű halmait, csókös ajkam
beleszántott puhán domborodó
vállaiba. Nem sokáig állta az os-
tromot, combjai lassan szétváltak,
ruganyos kis ülepe keményen föl-
emelkedett és...

.. és egy óra múlva simogatva,
hizelegve vontam magamhoz lihe-
gő kis fejecskejét.

— Elza, Elzám, mikor jössz el
megint?

— Holnapután, — volt a várat-
lan válasz és én nem akartam
hinni a fülemnek, hiszen három
hónapos intímabb ismeretségünk
alatt ez volt a negyedik együttlé-
tünk.

— Igazán, már holnapután uj-
ból eljössz hozzám?

— Igazán.
— Nem hiszem... te csak úgy
mondod...

— Pedig hiheted, mert jegyezd
meg magadnak, én soha életem-
ben nem hazudtam és nem is
fogok hazudni soha...

Felültem az ágyban.

— Ej, ej, kicsi Elza, most talán
mégis kissé nagyot mondott...

— Sejtettem, hogy nem fogja
elhinni, maguk, akik nem hogy
nem riadnak vissza az egyes ap-
róbb föllentésektől, hanem egye-
nesen természetesnek találják őket
és naponként élnek velük, maguk
nem tudják elképzelni, hogy lehet
valaki, aki nem él vele.

— De mondjuk, ha igazán sen-
kinek sem használ az igazsággal,
legfeljebb árt, akkor sem hallgatja
el?

— Nem és nem, soha...

— De ha egy pár föllentő szó-
val, mondjuk valakit ki tud men-
teni egy kényelmetlen szituációból,
akkor sem folyamodik hozzá?

— Mondtam, hogy nem, mert
az az én elvem és ebből nem en-
gedek... jaj Bandi... hány óra
van...?

Az éjjeliszekrényen fölemeltem
kikészített zsebórámat.

— Fél hat...

Tényleg, odakünn már kezdett
alkonyodni, a függönyt már nem
lúzte olyan erősen a nap mint
kora délután, mikor feljöttünk.

— Fél hat?

Elza fölemelkedett az ágyban és
úgy folytatta:

— Akkor sietek... legyen szives,
adja ide a ruháimat.

Gyorsan fölöltözködtem.

— Miért siet, nem fogják ott-
hon tudni, hol volt egész délután?

— Nem, mert tudják, hogy négy-
től ötig zongoraóráim van s éppen
ezért hatra otthon szeretnék lenni.

Kezemben tartottam kis ingét
és bugyiját, a paplan alatt huzta
őket magára, aztán az ágy szé-
lére ült és fölhuzta a selyemha-
risnyáit, cipőjét. Fölugrott.

— Adja ide kérem a kombi-
némat.

Odavittem és átöleltem, bugyiba
bujtatott combjai hízkelve csó-
kolták össze az enyémet, tenye-
remmel belemarkoltam ruganyos
farába és magamhoz préseltem kis
testét.

— Bandi, hagyjon öltözködni...

Még egy csók és hagytam. Pár
perc múlva készen is volt, csak
az utolsó simogatások hiányoztak.
Retiküljéből pudert vett elő és
ruzt.

Tíz perc múlva már a legille-
delmesebben és legudvariasabban
társalagva haladtunk egymás mel-
lett a korzón és Elza hidegen,
büszkén és megközelíthetetlenül
fogadta az ismerősök köszöné-
seit.

A főtéren idősebb urinő közele-
dett felénk és Elza halkan oda-
sugta nekem:

— Nini, Charlotte néni megy a
litániára...

Charlotte néni Elza nagynénije
volt és amikor egymáshoz értünk
és bemutatott neki, a néni ked-
vesen és megértően mosolygott.

— Hát korzónak, korzónak...
hát mondják, mi élvezet van eb-
ben az össze-vissza járkálásban...
különben ezt maguk sem tudnák
megmondani, ilyen a fiatalság...
no csak folytassák... — már el-
menőben szólt utánunk — hol
voltál egész délután, Elza?

Elza szemrebbenés nélkül sie-
tett a válasszal.

— Órán, Charlotte néni...

— Igaz, igaz, na isten velük...

Elment és mi is tovább men-
tünk.

Elza az ismerősöket nézegette,
én pedig elmosolyogtam magam
— úgy magamban. Na, megállj
Elza, aki még sohasem hazudott,
most megfogtalak, majd megbosz-
szantalak én az elveddel! Hát
órán voltál?

Már gunyosan feléje is fordul-

tam és mondókámba akartam
kezdeni, amikor eszembe jutott va-
lami. Hiszen ez a lány nem is ha-
zudott, azt mondta, hogy órán volt.
És úgy van. Ott volt. Órán.

Ha nem is zongorán — de pász-
torórán...

Lidércnyomás

Mindenki tudott róla, csak Bru-
halla Tivadar nem, hogy a felesé-
ge és Lidérc Mózes értik egymást.
Egy nap azután sápadni, hókadni
kezdett a kis Bruhalláné, ami nem
kis kétségbeeséssel töltötte el a
derék Bruhallát. Panaszkodott is
boldog boldogtalannak, hogy ha-
lalos beteg a felesége.

— Nincs annak komoly baja,
— vigasztalta meg egyik szomszéd-
ja, aki előtt szintén kiöntötte a
bánatát, — mindössze lidérc-nyo-
mása van.

— Lidércnyomása?

— Az.

— Hát hogy lehet azt gyógyítani?

— Dobja ki a barátját, Lidérc
Mózes.

Tévedés.

— Nagysád, hogy van a kedves
kislánya? — kérdi a tolakodó ifju.

— Kérem, nekem nincs kislá-
nyom, én leány vagyok!

— Oh pardon, mindig összeté-
vesztem a kedves mamájával!

— Nekem mamám sincsen!

Ifju, kétségbeesve:

— Hát mije van?

Kislány:

— Oh, maga szemtelen!

A „z” befű.

— Eredeti kézirat. Írta: Wild Oszkár. —

Ibi nem kapott kabint, természetes tehát, hogy én fölajánlottam neki az enyémet. Bájos pirulások közben fogadta el és pár perc múlva már mosolyogva állt melletttem testhez tapadó trikójában, amelyek láttatták azt, ami a ruhája alatt szinte el volt rejtve. Szabályosan gömbölyű, csodálatosan kemény melle volt ez. Ilyen szép leánymellett igazán ritkán látni és tulajdonképpen ez hívta föl figyelmemet Ibikére, amikor valamelyik napon megismerkedtünk.

— Készen vagyok... — mondta mosolyogva és a strand egyik legfélreesebb zugában az illatos fürő heveredve élvezték a tűző nap egyenletes melegét.

Ibiké két könyökére támaszkodva hasán feküdt, velem szemben s e véletlen által szabad belátásom nyílt fürdőtrikója alá és a maguk kéjes meztelenségében élveztem a testéből büszkén előduzzadó két kemény kis halmocskát, amelyeknek tejfehér puhaságából közepükön két halványvörös kis kup ágaskodott elő. Nem is izgató, hanem pompás látvány volt, nem ébresztett bennem vágyakat, hanem gyönyörködtem bennük. A fiatalság, az érintetlenség hamvas szimbólumaiként ágaskodtak felém a szűz kis halmok és nem álltam meg, hogy ne mondjam meg neki is:

— Csodaszép szabályos kis melle van, Ibike...

A tizenhat éves Ibike fülig pirult, koromfekete szemeit lesütötte és ijedten állapította meg, hogy volt okom erre a megjegyzésre, mert mindent láttam. Igyekezett összehozni nyakán a fürdőtrikót.

— Ne... ne Ibike, — kértem — miért szégyeli magát... ha én ilyen csodaszép lennék, én nem szégyelném magam, hanem büszkén mutatnám mindenkinek, hogy az vagyok én, ilyen vagyok én, ilyen fiatal, ilyen csodálatos, ilyen kíváncsi, ilyen gyönyörű...

Közelebb huzódtam hozzá, lelkesen-lázasan ömlöttek belőlem a szavak, körülvették, megsimogatták, égő tüzet öntöttek belé, remegő kis keze szétnyílt és szemeit lesütve, egész testében megborgongva engedte át ismét hamvas kis testét szemeimnek.

Most már vágyak ébredtek bennem és a vágy beszélt belőlem ezer csókról, remegésről, buja simogatásokról, kéjes egymáshoztapadásokról, nagy és kicsi szerelmekről...

Fölbolygatva, fölzigatva kábitották el szavaim és az a két kis gömbölyű, büszke, kemény halom most zilálni, háborogni kezdett, koromfekete szemeiben riasztó tűzek gyulladtak ki.

Homlokát karjaiba temette és végigvetette magát a bársonyos fűvön.

Egészen melléje feküdtem. Könyököm alig észrevehetőleg érte a könyökét. Most már nem beszélünk. Nekiindított vágyaink elszakítva pályáikat, egymáshoz repültek, egymáshoz simultak, ösztöcsókólódtak.

A nap melegen tűzött ránk és elbágyadva, álomszerűen éreztük egymás zsebhasító közelségét.

Ibi hirtelen fölállt.

— Hová megy Ibike?

— Megyek a zsebkendőmért, legyen szíves, adja ide a kulcsot.

Odaadtam, ő elment és amint karsu, fiatal alakja eltávolodott, én is fölemelkedtem és utána siettem.

A kabinban találkoztunk. Kérdőleg nézett rám.

— A fésűmet keresem... — mondtam magyarázólag.

Egymás mellett álltunk. Kis keble lázasan zilált, tekintete nyugtalanul vibrált, egy pillanatig mind a ketten mozdulatlanok voltunk, azután ő lassan kifelé indult.

Megfogtam a kezét.

— Ibike...

— Tessék!...

Megállt.

Ismét nagy csönd és mozdulatlanság támadt.

Azután hirtelen magamhoz vontam, átöleltem és hosszú, nedves csókban tapadtak össze forró ajkaink. Teste remegett, én lázban égtem.

— Nem, nem szabad... valaki meglát, bejön...

Felelet helyett behúztam a kabinajtót és belülről bezártam. Ijedten főliskoltott, de a következő pillanatban már lihegve vonaglott meg csókjaim között.

Leültettem és tenyerem gyöngédén magába zárta azokat a sokat csodált gömbölyűségeket, amelyeknek kéjes meztelensége égette lelkemet, lángra lobbantotta testemet. Ibi lihegve bugott föl. Görcsösen összeszorítottam tenyerem.

— Fáj?...

Felelet helyett hisztérikusan hozám tapadt.

Vadul viszonzottam ölelését és megcsókoltam újból olyan tüzzel, hogy megvonaglott karjaim között, majd nyelvemet beledugtam ajkai közé, kezemmel újból belenyúltam forró kis keblei közé, ahol azok a kemény kis halmok szinte ki akartak ugrani a helyükből.

Félig hanyatdőlünk a padon.

Most már eltűnt belőle minden szemérem vagy szégyenérzet, a vágy és a vágytól hajtott kíváncsiság kerítette hatalmába, ő is végigsimogatott engem, ösztönszerűleg megérezte, hol hat rám legkéjesebben kis kezeinek izgató játéka, testem görcsösen összerándult és ő érezte, hogy...

Nem bírta tovább a kéjt. Hátrahanyatlott szinte ájultan, kezeim combjait simogatták, testem lassan az övé felé került és a kis Ibike megtanulta a „z” betűt is a szerelem csodálatos, lázas, mámoros ábécéjéből.

Szerkesztői üzenetek

Névtelen levelekre nem válaszolunk. — Kéziratokat nem adunk vissza. — Levelet csak válaszbélyeg ellenében írunk.

P. Gyula (Galați). A folytatás megjelent, 35-ik számot kérje az ottani árusítótól.

I. O. (Lippa). Ha a nyavalyatörés a direktívákat meg nem adja, a mai „divatos” táncokat soha senki nem találja ki. Ezt azonban rossz versben kár volt megírni.

J. D. (Huszt). Bizony, a női becsület olyan finom selyemszálakon van kipányvázva, hogy azon a bogozgatást a vak is meglátja.

G. F. (Nagymihály). Jéggyezze meg, hogy az igazi ur mindig szolgálatra készebb, mint az igazi szolga.

H. H. (Ujbánya, Slovenskó). A pokol lakóit a papok nem apasztják, csak osztályozzák. És ez így van már régen és így is fog maradni.

Felhívás a könyvgyűjtőkhöz!

Október hó első felében új bibliofil könyv jelenik meg, mely tartalmánál és impozáns kiállításánál fogva messze **felülemelkedik minden eddigi és irányu könyveinknél!** Az új könyv címe:

Egy szinésznő emlékiratai

Írta: Bianchini Stella

A könyvből száz darab amatőr-példány készül. A könyv tehát uccai és könyvárusi forgalomba nem kerül, ezt a könyvet kizárólag és csakis előzetes megrendelésre lehet megszerezni. Nem kolportázs könyv, csak műbarátok és könyvgyűjtők részére készül. — A könyvben teljesen a szöveghez hasonló 10 darab eredeti és művészi kivitelű illusztráció lesz mellékelve.

A könyvből kötött és fűzött példányok készülnek.

A könyv ára kemény diszkötésben, moaré selyem betéttel 800 lei, 160 ckor., a külföld más helyén 900 lei értékű valuta. — Ugyanez fűzve, háromszínű és stilszerű fedőlappal ára 500 lei, 110 ckor., a külföld más helyén 600 lei értékű valuta. — A könyv 10 darab illusztrációja külön megrendelve a könyv nélkül 300 lei.

Ebből a könyvből külön ismertetések készülnek, részletes leirással, amit megfelelő portó csatolása mellett díjmentesen mindenkinek megküldünk. — Könyvgyűjtők és műbarátok, akik ily könyveket előszeretettel gyűjtenek, közölgék címüket, hogy az ismertetést elküldhessük. — Akik régebben ily könyveket rendeltek tőlünk, azok címüket ne közölgék, mert ezek címeit nyilvántartjuk és az ismertetést a könyv megjelenése előtt elküldjük.

„Tries” cípők

elsőrendűek és tartósak
Tries, Timișoara, IV. Begajobbsor 19.

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoniu

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Văcărescu 25
(Bemgasse)

Gutjahr György

Timișoara, II.
Bárany utca 18
Telefon 10-68.

Ruha és szőrmefestés, kémiai
vegytisztító intézet, különlegesség
ágytoll tisztításban (régí toll felfris-
títése.

Fratii Györfly Testvérek

Műbutorasztalosok

Timișoara II. Rákási út 4. sz.
Kész butorok: háló, ebédlő, leány
és úri szobák, valamint irodabe-
rendezések készítése szolid árak
mellett.

Vizumokat és más meg- bizásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintézi

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

OLASZ- ORSZÁGI

olvasóink figyelmét felhív-
juk, hogy lapunk bármelyik
régebbi számát
a kiadóhivatal 1 líra 50 cent
kedvezményes
áron portómentesen szállit-
ja. Ugyancsak megrendelhe-
tő a kiadóhivatalban lapunk
1926 és 1927 évi
teljesévfolyama

a fenti kedvezményes áron, kö-
tetenként 78 líráért. A két kötet
egyszerre megrendelve 140 líra.

Tetszik Önnek

lapunk tartalma?

Ha még jobbat akar, írjon a
kiadóhivatalnak és kér-
jen bibliofil könyvek-
ről ismeretést.

Válaszbélyeg. Külföldről meg-
felelő portó csatolandó.

Rádió-készülékek

erős és tiszta hanggal, **rend-
kívül olcsón** szerezhetők
be lapunk szerkesztősége révén.
Érdeklődők úgy a készülékekre,
mint az engedélyre vonatkozólag
díjtalanul kapnak felvilágosítást.

Ha szép akar lenni, használjon

Kalka-féle

Liliomtej-krémet
Liliom-pudert
Liliomtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógy-
szertárban Belváros.

Majthényi Károly

vízvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timișoara, III. Doja u. 6 Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és villanyszerelés, házi telefon és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

VAPOFOR

Elektromos ultraviolett- és
arcgőzöltető apparátussal
való kezeltetés bérletben
csak 25 lei.

Tiszteri fejmosás Prof. Dr. Lassar-féle antiszep-
tikus kátrányszappannal, manikűr, ondolás
és modern hajvágásért fizet Ön 250 lei.

Arcbőrét hetenként elektr. ultraviolett-
sugarakkal, arcgő-
zöltetéssel és massageval szépitse. Hajhullását gátolja meg
a Prof. Dr. L a s s a r-féle antiszeptikus folyékony kátrány-
szappannal és Brennesselwasserral való hetenkénti ke-
zeléssel NICOLINNAL, Timișoara, I. Str. Avram Iancu 4.

Kérjen önkezelési utasítást szépségápolás-
ról, hajápolásról és modern testápolásról.

25.- lei beküldése ellenében francó bér-
mentve küldi: **Nicolin R.** Timișoara,
Belváros, I. Str. Avr. Iancu 4.

Elektromos ultraviolett-sugarak-
kal és gőzöltetéssel, valamint
massageval kezelt arc.

Kezelés
előtt

Kezelés
után